

Midnattsropet

Nr 22-23 1974 - årg. 14 - pris kr 2:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Nybyggarna på Nygatan

Den unga Maranatagruppen i Örebro går nya vägar.

JUL
nummer
1974

— *Rapporterna från en värld i svält och kaos borde väcka oss kristna ur materialismens djupa sömn.*

A black and white photograph of three students. In the background, a young man with a mustache and a leather jacket stands. In the foreground, a young woman with bangs and a young woman with glasses and long hair are seated.

Husmöte iorstugan. Makarna Eklund från Linköping är gäster denna lördagskväll.

Jag sitter i det lilla bokcaféet Klara Toner nere på Nygatan i Örebro. Det är premiär i dag och man har haft öppet en timme innan de första gästerna, ett medelålders par, vågar lyda uppmaningen på trottoaren. Vi bjuder på kaffe och pepparkakor.

Serveringsutrymmet utgör halva delen av butikslokalen. Väggarna har vit skrovlig yta. Taket består av mörkbetsad plank, som bärs upp av grova träbjälkar med lyktor på. Det hela ger ett nästan exklusivt intryck.

— Men det är rivningsvirke alltsammans, skyndar sig Per-Arne att förklara och berättar om de nattliga rädderna, när han och Peder på en släpkärra dragit ihop till nybygget på Nygatan.

— Vi vittnade helt enkelt för rivar'n om vårt arbete och han blev så tagen att han

lät oss ta vad vi ville ha. Det är likadant med bokhyllor, diskar och andra inventarier. Vi har helt sonika stegat upp till höga vederbörande i respektive firmor, vittnat om arbetet och i de flesta fall kommit hem med nyttiga ting till orstugan eller butiken.

— Vi har helt enkelt varit hänvisade till den här vägen med tanke på dagens priser på marknaden. Och tänk vad mycket folk vi mött i olika sammanhang på olika nivåer som fått höra om vad evangelium förmår.

Välsignade pepparkakor

Folk kommer och går. En familj som rest ända från Laxå för att köpa Christinas nya LP tar gärna en kopp kaffe den här dagen

före första advent, när vintern gör sitt första besök på den blåsiga närkeslätten.

I butiken sjunger Åge (Samuelsen) Glory — glory.

— Jag tycker ungdomarna är modiga, säger två äldre systrar från Helgelseförbundet mellan påtår och tretår. På oeffterhärmlig närkingska förstås. Dagen till ära bjuds de och alla andra gäster på de välsignade pepparkakorna som blivit något av ekonomisk ryggrad i verksamheten, när de försäljs på gator och torg förpackade i gammaldags färggranna plåtburkar.

Men nya projekt saknas inte hos den uppfinningsrika gruppen Örebro. Karin, som är lantbrukardotter från Almunge och händig i det mesta, har tagit sig till att måla träskor i vackra färger. Tillsammans med böcker, skivor, Midnattsropet, rader av kassetter med bibelstudier och sång, pepparkakor m m, säljs de i den nyöppnade butiken på Nygatan. Och kärnan i allt, märker man mycket snart, är att vinna människor för himmelen. Utan mastodontsatsningar och organisatoriska överbyggnader har man lyckats skapa en verksamhet, där det är nära till människan. Trots det ansvar som vilar på ungdomarna inte minst ekonomiskt — man är ju helt självförsörjande och saknar varje form av statliga eller kommunala bidrag — präglas arbetet av frid och tillförsäkt.

I ett rivningshus

Egentligen har verksamheten i Örebro återuppstått på ett märkligt sätt, där man kan spåra Guds hand i detaljerna.

Det började så sent som efter Malmköping i år med ett tips angående en tom affärslokal på Nygatan. Arne Imsen i Stockholm, som ju är känd som en handlingens man och som ofta påtalat avsaknaden av ett fritt arbete i det religiösa Örebro tog genast kontakt med de lokala myndigheterna. Efter en tids förhandlingar var kontraktet underskrivet. Thulins fd pianomagasinet samt två lägenheter i övervåningen stod till vårt förfogande.

forts sid. 17

Kaffestuga och en ljus rymlig butik har det blivit, inte utan slit, av Thulins f. d. pianomagasinet på Nygatan.

Urkristen socialism III

Bergspredikan — ett handlingsprogram för människovärdets revalvering

Från ett tal av Arne Imsen

Var det Jesus sade bara ett försök att avleda människans materiella behov och göra henne till ett lydigt reskap i starka händer?

Tvärtom, Jesus placerar vapen i våra händer mot vilka inga andra kan mäta sig i styrka och effektivitet. Det är kärlekens vapen, verksamma i efterföljelse av Guds ord. Av dem blir det inga snabba lösningar, men de verkar fram Guds rike.

Redan i lärjungarnas kallelseögonblick, då Jesus tog ut dem till sina efterföljare möter vi upptakten till den livsform som sedermera utkristalliserade sig i den urkristna församlingen. Jesus som själv övergav himlens härlighet och lämnade allt, kallade i sin tur lärjungar, som lämnade allt och följde honom. De övergav nät, båt och föräldrar för att ge sig ut på ett nytt hav för ett nytt fiske såsom människofiskare.

När den första valsituationen var över och lärjungarna lämnat allt var tillfället inne för Jesus att ge dem ideologin. Då ställdes lärjungarna inför det märkliga budskapet i bergspredikan. Det första Jesus gjorde var att avvärja dem alla deras inomvärldsliga maktmedel och beröva dem alla deras verklighetsfrämmande drömmar. Med ett språk som var så fullständigt annorlunda, avvärjade han lärjungarna och gav dem ett fullständigt nytt utgångsläge varpå han visade på helt nya resurser som stod på deras sida. "Saliga är..." sade han nio gånger. "Saliga äro de som äro fattiga i anden... Saliga äro de som sörja... Saliga äro de saktmodiga... Saliga äro de som hungra... Saliga äro de barmhärtiga... Saliga äro de renhjärtade... Saliga äro de fridsamma... Saliga äro de som lida förföljelse..." "Ja, saliga ären I..."

Tänk om vi kunde få människor att förstå vad Jesus menade. Det var ju ett sådant annorlunda språk, som Jesustalade. När vi läser hans ord, får vi en känsla av, att de människor, som skall tillämpa dem, måste vara en samling ömkliga stackare. Eller var det som Jesus sade bara ett försök att avleda människans materiella behov och göra henne till ett lydigt och dresserat redskap i starka händer?

Vi uppfattar Jesu ord mest som en slags passivitet eller feg reträtt. I verkligheten är det tvärtom. Var har våldets filosofi sina rötter? Vi kan säga att det var verkligen inte hos Jesus, därför att när han undervisar oss säger han, att om vi blir slagna på

den ena kinden skall vi vända den andra tillbaka. Därmed placerar han vapen i våra händer mot vilka inga andra kan mäta sig i styrka och effektivitet. Det är kärlekens vapen, verksamma i efterföljelse av Jesu ord. Av dem blir det inga kortsiktiga och snabba lösningar, men de verkar fram Guds rike.

Ett liv i försoning

För att bättre förstå vad Jesus menar måste man gå tillbaka och betrakta människans ursprungliga situation. Jesus vill leda oss in i ett paradisktillstånd av harmoni. Det är dock inte ett liv utan konflikter och problem eller fientliga makter. Jesus vill föra oss in i ett liv i försoning.

Vad Jesus alltså gör är att återge människan hennes rätta värde. Det finns inte någon politisk idé eller politiskt system som går så djupt, för att komma tillrätta med missförhållandena. Jesus kommer inte bara med krav på människovärdet tillbaka. Han är själv sann människa och därför pekar han på sig själv som den enda lösningen och säger: Följ mig!

Därefter undervisar Jesus oss om, hur vi skall förhålla oss till den värld vi lever i, vårt sätt att agera, våra attityder i vår tillbedjan och om våra relationer till familj, arbete och samhälle. Först undervisar han i mentalhygien, om att ha den rätta livsinställningen. Utifrån detta talar han sedan om våra attityder till omgivningen, för att slutligen tala om våra konfrontationer med den osynliga andevärlden.

Genom bergspredikan gör alltså Jesus klart, att det inte räcker enbart med idealism för att skapa en dräglig tillvaro. Det måste till något mera. Den salighet Jesus talar om är inte en översvallande känsla för stunden utan ett förblivande tillstånd. Det är att vara så besegrad av kärlekens evangelium genom Jesus Kristus att man icke låter sig överrumplas eller provoceras till onda gärningar och motattacker inför allt det onda man möter.

Är evangelium passiviserande?

När Jesus säger: "Gören eder icke bekymmer för edert liv..." kan man kanske fråga sig om Jesus verkar för en slags allmän sorglöshet. Vill Jesus uppmuntra oss till att stå utanför kampen för tillvaron och utanför mänsklighetens nöd, så att vi kan leva i vår egen lilla trygga och säkra värld? Tvärtom, Jesus vill föra oss in i den situationen, att vi trots konflikter, strider, hot och förskräckliga och fientliga makter kan vara fullständigt trygga i vetenskapen om att Vilddjuret som härskar i världen icke skall segra, utan Lammet.

Vi vet att det skall komma ett regimskifte för vår mänsklighet och att det skall bli frid på vår jord. Vi tror inte på FN, politiska maktkonstellationer, ekonomiska block eller någon enskild individ på det politiska firmamentet. Vi vet att de bara kommer att bekämpa varandra, därför att de är så destruktiva i sin filosofi och till sitt väsen, att de en dag kommer att fullständigt förgöra varandra. Att dessa makter ännu icke släppts loss och förvandlat vårt klot till ett globalt krematorium, det kan vi tacka Gud för.

Jesus gör inte vägen lätt och kommer inte med någon enkel och lättvindig lösning, som man kan ordna genom lite ytlig förändring i beteende eller attityder. Tvärtom säger Jesus i avslutningen av sin bergspredikan: "Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja." Det hjälper inte hur intensivt vi ropar "Herre, Herre", eller hur deltagande vi uttalar våra deklarationer. Vi måste göra Jesu himmelske Faders vilja.

Vad är det att göra Faderns vilja då? Det är att handla som Jesus lärde i bergspredikan. Det andedop som inte leder fram till handling, vägrar jag tro på. Den församlingssamfund som inte fostrar fram människor med karaktär och villighet att offra sig själva i tjänst för sina medmänniskor vägrar jag tro på. Jag vägrar tro på de kristna erfarenheter människan säger sig ha, om inte de erfarenheterna leder fram till sann medmänsklighet.

Gud har inte kallat oss till att vara änglar, lika lite som han har kallat oss till att vara djävlar. Han har kallat oss till att vara sanna människor. Därför har han också ställt fram ett föredöme, Jesus Kristus, den enda sanna människan värd att efterlikna. Gud önskar att vi skall, utan biavsikter och utan vilja att exploatera, lotsa människor fram till frälsningen och in i den absoluta lyckan, som är i gemenskapen med Jesus Kristus.

Tänk om vi finge åka upp till alla partikongresser och läsa Jesu bergspredikan! Människor av alla partietiketter, socialister och kapitalister, skulle få höra vad Jesus sade. Fast ännu underbarare vore, om vi alla kunde bli brev, så att varenda en kunde läsa Jesu bergspredikan i våra liv, i våra gärningar, handlingsmönster och mentalitet.

Till slut när alla filosofier, idéer och politiska system testats, bevisat sitt verkliga innehåll och störtats i den avgrund som de egentligen var inspirerade ifrån, skall ändå någonting stå kvar. Ett parti skall överleva kriserna, och det är Nasareéns parti. Partiledaren är Jesus från Nasaret, arbetaren, timmermannens son. Satsa på det!

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 39 91 kl. 10-17
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingsshem

Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. 08/80 38 81
(kansli) 08/80 38 89 kl. 10-17

GAMLA BRO, servering, vandrarhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30
(ordertel.) 08/80 39 91 kl. 10-17

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm 1974

**Dags
att
prenu-
merera
för
1975!**

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet.
Postgiro 57 16 20-4.

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer

☐ Är ny prenumerant ☐ kvartal 12:— ☐ halvår 23:— ☐ helår 45:—

Efternamn Förnamn

c/o

Gata, Box, Postlåda etc.

Post-nr

Postanstalt

Frankeras ej
M. R. betalar
portot

Till
MIDNATTSROPET
Pren.avd.
Box 1236
161 12 Bromma 12

Svarsförsändelse
Konto nr 4745

I Matteus' text möter vi en mängd olika uppfattningar om Jesus. Då frågar man sig vad det beror på att människor kommer fram till så olika resultat. Här ställer Jesus igång en utfrågning, kanske man kan kalla det för ett förhör, men lägg märke till vilket uttryck han använder.

Han säger inte "Vem säger folket mig vara" utan han använder ett annat uttryck: "Vem säger folket Människosonen vara?" De svar vi möter har alla någonting att säga oss. Inget av dem är ointressant, därför att i samtliga fall möter vi människor som är på väg. De är på väg; de har inte

Frågan om vem Jesus är kan inte lösas med intellektuella argument. Inget universitet på jorden skulle kunna ge oss sådana bevis på Jesu existens, att vårt samvete bleve tillfredsställt. Ty det är evighetsmänniskan i oss som vill ha ett svar. Vi måste därför få svaret genom uppenbarelse från Gud.

Text: Matt. 16:13–20

Predikan av Arne Imsen

Jesus Kristus – guden

kommit fram till någon absolut avgörande klarhet.

För någon är Jesus identisk med Johannes Döparen. Man trodde helt enkelt att Johannes Döparen hade uppstått igen. Det var inget ovanligt synsätt. Även Herodes menade att Johannes Döparen var återuppstånden. Det finns inga spekulationer i det. — Somliga säger Johannes Döparen — och det gjorde de därför att de saknade förutsättningar att kunna bedöma Jesus annorlunda.

Andra säger Elias. Andra åter Jeremias eller någon annan av profeterna. Det finns alla dessa uppfattningar, ty vi möter här människor som är på väg men inte har kommit till full klarhet. Men denna avgörande fråga kan inte lösas med intellektuella argument. Frågan "Vem är Jesus" besvaras inte med en intellektuell analys.

Men när Jesus vänder sig direkt till lärjungarna och ställer frågan: "Vem sägen I mig då vara" då träder Petrus fram och svarar: "Du är Messias, den levande Gudens Son". Det är den bekännelsen som Jesus förklarar vara saliggörande. Den är frälsande. Det måste alltså vara synnerligen betydelsefullt vad Petrus säger vid det här tillfället. Och Jesus svarar: — "ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen."

Det finns anledning att jämföra Petrus bekännelse med de andras bekännelse. Han hade en klarare bild av Jesus än någon annan. Skall vi få en rätt uppfattning om Människosonen, en saliggörande och frälsande uppfattning om honom, så måste vi få den genom *uppenbarelse*. Det finns inget universitet på jorden som kan ge oss sådana argument eller bevis för Jesu existens i nuet eller i historien eller i evigheten att vårt samvete skulle kunna tillfredsställas. Ty det är evighetsmänniskan i oss som vill ha ett svar. Och det svaret kan vi inte få genom böcker, dogmatik eller historia. Vi måste få en uppenbarelse. Det gäller oss

alla. Det gäller inte bara Petrus utan var och en av oss måste få denna personliga uppenbarelse om vem Jesus är så att evighetsmänniskan i oss blir mättad och tillfredsställd.

De här olika människorna som trädde fram med sina uppfattningar om Jesus använde naturligtvis de kunskaper som de förfogade över. Det finns ingen anledning att se någon oärlighet i detta eller någonting spekulativt. Jag tror fastmer att bakom vartenda svar döljer sig en djup längtan. Det finns så många ute i samhället som förstår att vad vår tid och vad vårt samhälle behöver det är en Johannes Döparen och en Eliasgestalt. Vi behöver både en tordönsprofet och en gråtande profet. Eller någon annan av profeterna med auktoritet och myndighet ordinerade av Gud själv. Förvisso behöver vi sådana män i vårt samhälle och vår samtid.

Men lägg ihop vad Johannes Döparen, och Elias, Jeremias och de andra profeterna är. Jesus är förmer än dem allesammans, ty Jesus är profetians uppfyllelse. Han motsvarar alla våra behov. Han ger oss svaret på våra frälsningsfrågor och våra samvetsfrågor. Han ger oss svaret på tidens stora livsfrågor.

Församlingens bekännelse

Ändå erfar vi ett smärtsamt fenomen i tiden. Det är att den nutida kristna bekännelsen är mångtydig och förvirrad. Den urkristna församlingens bekännelse om Jesus den var entydig och klar. Se på den här fasta övertygelsen som Paulus delger Timoteus:

"Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet,

Han som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland hedningarna,

trodd i världen, upptagen i härligheten."

Den hemligheten är så stor att det finns ingen mänsklig hjärna som har kunnat tränga in i dess innersta kärna. Men det är den hemligheten som är frälsande. Den hemligheten rymmer allt om den synliga världens och den osynliga världens slutfrälsning och slutliga rättfärdiggörelse. Skall vi få tag i något om Jesus som är av evighetsvärde, något som kan bli oss till hjälp, till orientering och frälsning, då måste vi gå till den källa som förmedlar kunskapen. Paulus skriver:

"Visdom tala vi dock bland dem som äro fullmogna, men en visdom, som icke tillhör denna tidsålder eller denna tidsålders mäktige, vilkas makt bliver till intet.

Nej, vi tala om Guds hemliga visdom, den fördolda, om vilken Gud redan före tidsåldrar- nas begynnelse har bestämt, att den skall bliva oss till härlighet.

Och som ingen av denna tidsålders mäktige har känt, ty om de hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre.

Vi tala — såsom det heter i skriften — vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom.

Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden uttrannasakar ju allt, ja, ock Guds djuphet."

1 Kor. 2:6–10.

Det gäller inte någon avslutad uppenbarelse. Det finns ingen av oss som kommit till tro som vet allt om Kristus. Nej, det är en pågående uppenbarelse, och varje gång vi får ett nytt möte med den uppståndne Frälsaren känner vi oss som nybörjare.

"Och min bön är, att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om sig.

Och att han må upplysa edra hjärtans ögon, så att I förstån, hurudant det hopp är vartill han har kallat eder, huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga och huru översinnligt

stor hans makt är på oss som tro — allt i enlighet med den väldiga styrkas kraft, varmed han verkat i Kristus, i det att han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i den himmelska världen.

Över alla andevärldens furstar och väldigheter och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande.

"Allt lade han under hans fötter."

Och honom gav han åt församlingen till att vara ett huvud över allting — åt församlingen, ty den är hans kropp och är uppfylld av honom som uppfyller allt i alla."

Ef. 1:17—23.

Fader, himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga, Ja, Fader, så har ju varit ditt behag." Här kommer det igen. Frälsning baserad på godumlig uppenbarelse. Jesus säger en gång något som måste ha varit en fruktansvärd vidräkning mot kyrkan och en ohygglig provokation mot sin samtid: "Skökor och publikaner skall förr gå in i Guds rike än I". Det finns en visdom i korset som upplyser vårt förstånd. Men det räcker inte med att förstå. Det finns kraft i korset också, kraft som kan lyfta den sjunk-

seger fullbordades. Och den onda andevärlden som är åklagarens bisittare och i alla generationer har terroriserat Guds folk med ideliga anklagelser för att beröva dem det eviga livet, de stod avväpnade, ja vapenlösa. — och låtit dem bli till skam inför alla i det att han i honom har triumferat över dem." Det finns människor som är lojala mot satansväldet och därför erkänner inte den onda andevärlden sig besegrad. Ändå vet hela den onda andevärlden, att det kommer en dag, när en ny tid randas. Det är när första korintierbrevet femton går i fullbordan.

ktighetens hemlighet

Vad församlingen behöver det är en ny uppenbarelse om Jesus Kristus. Paulus bild är entydig och övertygad. Det finns en fasthet i den här bebyggelsen som visar Jesu suveräna ställning. Det är denne skriftens Jesus som församlingen måste ta del av. Har församlingen lärt känna denne Jesus då träder den fram frimodigt med sin trosbekännelse utan fruktan eller rädsla.

Men när denne skriftens Jesus, den suveräne Gudasonen, bleknar för oss, när Han förlorar sin härlighet därför att vi inte lever i en fortgående uppenbarelse då kommer avvikelser och avfallet. Man förlorar blicken på Jesus och blir upptagen med någonting annat. Det blir någonting annat som färgar våra liv och sedan vår bebyggelse.

Där den uppståndne Frälsaren är suverän konung, där finns det inget rum för tvivel. Där finns inget rum för fruktan, missmod. Där finns inget rum för orenhet eller synd — därför att det finns en kraft som kämpar segrande emot synden. Där finns inte rum för hat eller brutalitet eller våld. Vad vi behöver i vår tid, det är en förnyad uppenbarelse om vem Jesus egentligen är så att vi inte gör misstaget att förpassa honom till historien eller utanför vår egen sfär eller församlingens sfär.

Korsets kraft

Världens vise måste backa inför Jesus. De kunde inte ge ett redigt svar på vem han är. Fastmer upptäcker vi att denna världens vise är omyndigförklarade av Gud. "Eftersom världen icke genom sin visdom lärde känna Gud —." Gud gav oss korset. I korset gav han oss hela sin vidunderliga kraft och hela sin omätbara djuphet. Korset! För judarna en stötesten och för grekerna en dårskap. Korset! En stötesten för moralisten och en dårskap för filosofen. Skall vi förstå korset måste vi lyssna till Jesu ord när han säger: "Jag prisar dig,

ne upp. Genom den kraften kan den som lever i helvetets förgårdar frälsas in i himmelen.

Denna världens vise backar inför korset. Vi tar inte upp någon debatt med dem och det finns ingen mening i att ägna sig åt diskussioner.

Korsets kraft skall inte diskuteras — korsets kraft skall demonstreras. Och det är just den kraften världen behöver, för den kan föra människor till frälsning.

Ingen människa kan i kraft av sina naturliga resurser tränga in i korsets hemligheter. Men det märkliga och avgörande är att också hela andevärlden står helt vapenlös inför korset. Paulus skriver i Kol. 2:11—15:

"I honom haven I ock blivit omskurna genom en omskärelse, som icke skedde med händer, en som bestod däri att I bleven avklädda eder köttliga kropp, jag menar omskärelsen i Kristus.

I haven ju med honom blivit begravnade i dopet, I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, han som uppväckte honom från de döda.

Ja, också eder som voren döda genom edra synder och genom edert köttets oomskurenhet, också eder har han gjort levande med honom, ty han har förlåtit oss alla våra synder.

Han har nämligen utplånat den handskrift, som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen, den han skaffat undan genom att nagla fast den vid korset.

Han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bli till skam inför alla, i det att han i honom har triumferat över dem."

Jesus har vunnit seger över den onda andevärlden. Vi vet att i världen opererar det sataniska makter. Egentligen är de besegrade. Men det är den mot satan lojala mänskligheten som ger honom makt. De tillbedjer honom som konung och herre och han kommer att få regera över dem till slutet. Men det var i korset som Guds

"Men nu har Kristus uppstått från de döda såsom förstlingen av de avsmnade.

Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande.

Men var och en i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därefter vid Kristi tillkommelse, de som höra honom till.

Därefter kommer änden, då när han överlämnar riket åt Gud och Fadern, sedan han från andevärldens alla furstar och alla väldigheter och makter har tagit all deras makt."

1 Kor. 15:20—24.

Är Kristus uppstånden? Ja, visst är han det. Den urkristna församlingen hälsade varandra med det livsordet: Jesus är uppstånden! Jesus vann seger på korset. Han segrade över döden. Och det var en fullständig seger. Men det finns en rebellisk och revoltistisk mänsklighet som inte erkänt detta faktum. I stället för Kristus har man valt Barabbas. Men han som är över allt skall åter träda fram och Ordet skall bryta väg i himmelen, på jorden och i avgrunden. Då är det inte längre väljandets tid. Då skall det för alla uppenbaras vem som har makten och härligheten. Då blir det upphöjelse eller förnedring.

"Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn, som är över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen, och deras som äro på jorden och deras som är under jorden."

Fil. 2:9—10.

Men den församling som är i himmelen böjer gärna knä för Konungarnas Konung och herrarnas herre. För oss är det inte förödmjukelse eller kapitulation, utan upphöjelse och återupprättelse. Men vi väntade inte till evighetens morgon. Vi böjde knä för honom redan vid korset. Där mottog vi det liv som strömmade ut. Korset blev vårt öde. Det var smälek och dårskap

forts. sid. 18

Min sista högmässa

Av Henning Thulin

Ur boken med samma namn

I

"Vad är då en människa, att Du tänker på henne, eller en människoson, att Du låter Dig vårda om Honom." (Ps. 8:5.)

Det har många gånger slagit mig med häpnad, att Gud så in i detalj vårdar sig om den enskilde. Han bryr sig om ett enstaka människoöde bland alla myllrande millioner människoöden. Detta har jag i sanning fått erfara.

Sedan Gud i sin nåd födde mig på nytt till ett levande hopp och fick hand om ledningen av mitt liv, har jag fått se de mest underbara bevis på Guds trofasthet. Han har i sanning låtit sig vårda om mig på ett påtagligt sätt.

Alltifrån den stund, Gud frälste mig och döpte mig i den Helige Ande, stod det klart för mig, att Gud skulle leda mig vidare och att den stund måste komma, då jag skulle lämna Svenska kyrkan. Jag hade också lovat Herren, den gången Han frälste mig och löste mig från mina många synder och från det förflutnas hemska band och bojor, att jag skulle gå in på alla Hans villkor, även om Han ville, att jag skulle lämna Svenska kyrkan och låta döpa mig och gå ut som en fattig evangelist i Mästarens fotspår.

Men hur skulle det gå till? Det såg omöjligt ut för mig. Mina studieskulder voro ännu stora, och jag visste ju, att en pingstevangelists inkomster är mycket begränsade.

Stundom tyckte jag, att Gud gick för långsamt till väga. Det syntes ingen väg öppen för mig att gå vidare.

Men Gud hade mycket att lära mig — och jag var ännu inte mogen att träda ut inför folket. Därför fick jag vara i öknen likt Johannes Döparen en lång tid. Det dröjde nära fem år efter det jag blivit frälst, innan Gud öppnade vägen för mig ut i pingstväckelsen.

Många underbara ting fick jag dock uppleva under denna tid. Jag kommer särskilt ihåg vad som hände mig en vår efter avslutad konfirmationsundervisning, då jag var trött och nedbruten. — Jag hade fått 10 dagars tjänstledighet. Men vart skulle jag resa för att få vila och rekreation? Jag längtade framför allt efter andlig ve-

derkvickelse. Jag talade med Gud om saken, och Han ledde mina steg.

En dag fick jag en tidning med posten. Det var en finsk tidning. Varifrån den kom och vem som skickat den, har jag ännu ingen aning om.

Jag läste emellertid tidningen, och i den fick jag se ett meddelande, att pastor Levi Pethrus skulle hålla en bibelstudievecka i

Henning
Thulin

Helsingfors precis under den tid, jag var ledig. — Att jag skulle till denna bibelstudievecka, fick jag en tydlig förnimmelse av, och jag reste.

Aldrig har jag varit med om sådana stunder. Där fick jag likt en gång Maria sitta ned vid Jesu fötter och lära av Honom. Vad jag då fick höra, gav förblivande intryck åt mig för hela livet. Jag hade en hel del fördomar om pingstväckelsen. Men de togos bort den ena efter den andra.

II

Min tid i Junosuando blev till sist mycket svår. Ifrån laestadianerna i socknen mötte jag, som redan framhållits, ett fruktansvärt motstånd. Men Gud hjälpte mig, och inom loppet av ett halvt år fick jag flytta som kyrkoherde till Gotland. Då hade jag varit präst i Junosuando i nära 7 år.

Komministertjänsten i Junosuando anses som en mycket svår tjänst. Ingen präst före mig hade varit så länge där på platsen. Tjänsten har kallats prästernas trånga port. En av mina företrädare rymde helt enkelt därifrån. Jag trivdes emellertid utmärkt där, men Gud ledde mig dock därifrån till Gotland.

Att jag inte skulle komma att stanna på Gotland så länge, det anade jag, men någon öppen dörr att kunna vandra vidare i Herrens fotspår såg jag icke. Tvärtom tycktes det ju nästan, som om Gud ville, att jag skulle vara kvar i kyrkan. Någon direkt kontakt med pingstvännerna vågade jag ej knyta under min första tid på Gotland. Jag endast uppsökte föreståndaren för pingstförsamlingen i Visby och lärde känna honom.

Många gånger under dessa år såg allt så mörkt och hopplöst ut för mig. Jag hade ju lovat Gud att låta döpa mig och följa Honom, men det såg ut som om det vore omöjligt för mig att kunna infria mina löften.

Själafienden var ofta framme. Det gick så långt, att han frestade mig att göra slut på mitt eget liv. Min själ hade kommit i anfäktelsens natt.

Men Gud uppehöll mig med sitt ord. Ofta, när allt var mörkt, kom ett ord till mitt hjärta. Jag glömmer aldrig en gång, när ångest och förtvivlan formligen gastkrämde min själ, hur Gud gav mig ett ord, som löste mig. "Hoppets Gud uppfyller eder med glädje och frid i tron, så att I haven ett överflödande hopp i den Helige Andes kraft."

Då förstod jag, att mörkret icke kom från Gud. Det kom från Satan. Gud är hoppets Gud. Vilket underbart namn på Gud! Hoppets Gud! Han uppfyller oss med glädje och frid. Mörker och ångest, de komma från mörkrets furste. Men Gud är hoppets Gud.

En annan gång lärde Gud mig genom en händelse att icke fälla modet.

När jag reste från Tornedalen, fick jag en penninggåva av ungdomarna i socknen. Jag skulle få köpa mig vad jag ville för pengarna. Vi köpte oss en grammofon. Med denna följde några skivor av märket "Hemmets Härold".

Vi brukade ofta spela dessa skivor. Det var några sånger av kyrkosångaren Einar Ekberg samt predikningar av Lewi Pethrus. Bland skivorna fanns också en med en predikan av Sven Lidman ur "Bryggan håller". Texten är hämtad ur 2 Kor. 4:16 och lyder: "Därför fälla vi icke modet; om

ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag."

När vi kände oss sorgsna och nedtyngda, brukade vi ta fram grammfonen och spela några skivor.

Vi hade också ett par små barn. De ville gärna spela grammfon. Vår lille gosse hade en dag fått tag i grammfonen och misshandlade den. En skiva hade blivit skadad. Det var just skivan med Lidmans predikan.

Så en dag, när modet svek oss, och allting såg mörkt ut, togo vi fram vår grammfon för att höra Sven Lidman tala tröstens ord. När vi då dragit upp fjädern och

"Längre än till Nässjö, åker jag ej", tänkte jag. Men väl framme i Nässjö, gick jag likväl på tåget till Jönköping, och innan jag visste ordet av, var jag framme vid målet. Tjugo minuter efter tågets ankomst skulle jag predika. — Gud mötte mig underbart, och det gick bra.

Dagen efteråt, då jag åter skulle gå till mötet för att tala, hände något, som på en gång skrämde och väckte mig.

Eftersom jag skulle förrätta en vigsel, under tiden jag var i Jönköping, hade jag tagit med mig mina prästkläder. När jag nu skulle gå till mötet, tänkte jag: "Jag ska ta på mig prästkläderna, så att de se, att jag åtminstone är en riktig präst och ingen

"Till Högvärddiga Domkapitlet i Visby stift, Visby.

Undertecknad, som sedan den 19 maj 1927 varit präst inom svenska kyrkan, får härmed vördsamt anhålla om avsked från min kyrkoherdebefattning i Kråklingsbo, Anga och Ala pastorat och på samma gång från prästämbetet inom Svenska statskyrkan, från och med den 1 juli 1936. Anledningen till detta för mig och min familj så betydelsefulla steg kan icke här i detalj klarläggas. Jag nöjer mig med att anföra några av de viktigaste orsakerna.

Det är nu snart fem år sedan jag i likhet med synderskan i Simons hus fick gråta ut min syndasorg vid Frälsarens fötter och av idel nåd fick mottaga förlåtelse för mina synder och frid i mitt hjärta. Allt sedan den tiden började Gud öppna mina ögon, så att jag förstod Skriften. Bibeln blev min käreaste läsning. Men under studiet av Guds eget ord har jag mer och mer fått syn på att Svenska statskyrkan såväl i lära som liv i väsentliga stycken avviker från Guds och Kristi enkla och klara ord, som ju dock enligt Luther, bekännelseskriterierna och Uppsala mötes beslut skulle vara hennes enda rättesnöre. Vill endast i korthet anföra något av denna avvikelser.

I den första kristna tiden döptes endast troende människor. I bibeln återkommer alltid denna ordning: de trodde och läto döpa sig. "Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst", heter det och detta ord praktiseras också hela vägen i den första tiden. Så långt jag kan finna, förekommer ej ett enda exempel på dop av spädbarn i bibeln.

Jesus säger också: "Gån ut i hela världen, gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag befallt eder." Kristi försoning gäller alla människor. Alla folk skola få höra evangelium. Genom ordet blir människan född på nytt. Sedan en människa genom evangelium blivit en lärjunge, skall hon döpas. Dessa pånyttfödda, döpta lärjungar skola sedan undervisas att hålla Guds bud.

Den nutida kyrkohistoriska forskningen är ju också på det klara med att barndopet icke var det urkristna dopet utan har införts av katolska kyrkan. Professor Em. Linderholm skriver i sin bok "Det religiösa Sveriges splittring och enande" på sidan 14 följande tankvärda ord: "Men även kyrkorna ha anledning pröva sin doplära och doppraxis. Barndopet fanns ej i urkristendomen, utan infördes först sen under 2:a århundradet av den fornkatolska kyrkan."

"Varför praktiserar Svenska kyrkan ett dop, som icke är apostoliskt utan införts av katolska kyrkan? Varför får en präst ej följa Guds enkla och klara ord?: 'Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst'. Med dopet sammanhänger även frågan om den kristna församlingen och brödra-

forts. sid. 20

Man hör sällan i våra dagar talas om att en präst blivit frälst och andedöpt, och lämnar Kyrkan för att kunna följa Jesus. När vi nu låter publicera ett stycke från tiden innan den karismatiska rörelsen ställde alla begrepp på huvudet, gör vi det för att visa vilken kamp en präst tidigare hade att genomgå. För den nyligen hemgångna f. d. kyrkoherden Henning Thulin blev frågan om han skulle stanna kvar i Svenska kyrkan eller ej, en ren frälsningsfråga.

satt igång grammfonen spelade den så här: "Därför fälla vi icke modet, icke modet", och fortsatte att ta om "icke modet" till fjädern var utgången.

Det blev ett budskap till mig direkt från Gud att icke fälla modet. Han skulle nog hjälpa mig. "Icke modet, icke modet", ljöd det i mina öron och jag blev vid gott mod.

III

Under mitt arbete på Gotland inträffade något, som gjorde, att jag förstod att tiden snart var inne att draga vidare. Av en händelse blev jag kallad att deltaga i en pingstkonferens i Jönköping. Jag skulle förrätta en vigsel där.

Hur skulle jag göra? Jag begärde tjänstledighet av Domkapitlet och begav mig på resa till konferensen.

Det blev en minnesrik resa, som också blev avgörande för min framtid. Det var en oerhörd kamp för mig på denna resa. När jag kom till Stockholm, greps jag av en stor fruktan och ångest. "Vad skulle du nu ta dig till?" viskade en röst. "Akta dig, det kommer att sluta olyckligt." "Vad tror du biskopen skall säga?" "Vad skola prästerna säga, när du reser till pingstmöten?"

Mitt mod sjönk för varje station, jag passerade.

"I Norrköping stiger jag av och telegraferar, att jag inte kan komma", tänkte jag. Men hur det var, så fortsatte jag även förbi den staden.

"I Linköping kan jag stiga av, det går lika bra", tänkte jag. Men även Linköping for jag förbi.

vanlig kolportör. Det låg inte litet högmot i denna tanke.

Men Gud gav mig en läxa, som jag aldrig glömmmer. Jag tog mina prästkläder på vänstra armen för att skynda mig ta på dem före mötet. I brådskan halkade jag till och föll med hela min tyngd på vänstra armen över prästkläderna. — Armen bröts av.

Många anser nog detta vara en ren olyckshändelse, men på mig gjorde det ett djupt intryck. Jag tror, att Herren ville lära mig att inte sitta fast vid mitt prästämbete och min prästerliga värdighet utan lämna allt och följa honom. Gud läkte emellertid armbrottet på förunderligt kort tid. Jag kunde genast fortsätta med att predika och efter ungefär fjorton dagar fick jag taga av bandaget.

IV

Efter konferensen i Jönköping var jag med på flera konferenser och kände mig hemma bland pingstfolket. Så mognade till sist den tanken, att tiden var inne att draga vidare mot okända öden.

Sedan flera år tillbaka hade jag fått syn på vissa sanningar, som gjorde det svårt för mig att stå kvar i kyrkan. Särskilt sanningen om de troendes dop hade länge varit levande för mig. Och nu beslöt jag mig för att lyda Gud och inlämnade min avskedsansökan till Domkapitlet i Visby, långfredagen 1936. (Jag tänkte, att det är bäst att börja på korsfästelsens dag att taga korset på och följa Jesus). I denna ansökan gav jag följande motivering för mitt avsked:

Kärleken söker icke sitt

Av Stina Fridolfsson

Det finns ett bibelord som jag tycker är fruktansvärt mitt i sin löftesrika hoppfullhet. Det står att Jesus ska komma och hämta dem som "hör honom till". Djävulen visste vad han gjorde när han började bryta sönder familjeband och naturlig kärlek mellan makar genom demokrati och andra underliga politiska idéer han satte i huvudet på hängivna och fanatiska världsförbättrare. "Skulle Gud hava sagt..." Frågan ställs i alla möjliga och omöjliga sammanhang. Gud måste ju vara rättvis så att kvinnan får samma frihet och ställning som mannen. Kvinnan måste beredas möjlighet att förvärvsarbeta och tjäna lika bra som mannen. Barntillsynen kan ordnas genom någon institution. Och hon ska kunna känna sig oberoende av mannen — annars blir hon ju slav i hemmet. Genom sådant resonemang har denna tidsålders furste lyckats underminera det naturligaste och mest självklara förhållande som Skaparen har förordnat. Förutsättningen till en naturlig kärlek mellan makar är förstörd. Det biologiska faktum att kvinnan måste gå havande och föda barn har man ännu inte kunnat göra så mycket åt. Men kemisterna arbetar ivrigt med provrör, vätskor och spermier...

"Därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna", kan vi läsa i Guds bok. Och den nya generationen växer upp i promiskuitet; onaturliga och onormala förbindelser som legaliserats.

I vår tid talas om kärlek på ett sätt och med en intensitet som väl aldrig tillförne. Men den djupa och intima kärleksförbindelse som genom skapelsens ordning naturligt skulle råda mellan man och kvinna — de tu skola bliva ett kött — ställer sig dagens människa frågande inför.

De tu blir ett

Därför är det ju inte heller underligt att det underbara språket i bibeln om brud och brudgum; om hur församlingen är Jesu brud som gör sig redo att möta brudgummen, behandlas som om det vore sagan om prinsen och askungen som fick varandra, och firade ett ståtligt bröllop. Människor som uppfostrats i vårt land får sällan i sin uppväxtmiljö lära sig förstå vad kärlek mellan man och kvinna egentligen är. Gud skapade mannen till sin avbild och kvinnan till mannens avbild. Så snart man inte vill

underordna sig konsekvenserna av detta, så är harmonin rubbad i förhållande mellan man och kvinna. De är skapade till att vara ett kött genom äktenskapet. Men det fungerar bara så länge var och en villigt accepterar och går in i den uppgift naturen själv undervisar oss om tillhör mannen och tillhör kvinnan. Det är egentligen nästan bara när vi i kristliga sammanhang vill predika om himlen som vi talar om bruden, och Jesus som kommer för att hämta sin brud till himlen.

Sista tiden har det med skrämmande skärpa kommit för mig detta. Vad har en brudgum rätt att vänta sig av sin blivande hustru? Det är väl ändå KÄRLEK. Och kärlek är inte västerländsk förälskelse. Kärlek är något som rent fysiskt manifesteras i att *de tu blir ett kött*. Vad betyder det? De växer väl inte ihop biologiskt till en enda varelse? Nej, naturligtvis inte. Men de kan inte leva utan varandra. Kvinnan blir ett med mannen, att hans vilja är hennes, och hennes vilja är hans. Utan diskussioner vet de om varandras innersta önskingar och karaktär. Och ju längre de varit gifta med varandra, dess mer lika varandra blir de på alla områden. Det är inte fråga om personlighetens utplåning. Det är fråga om en fullkomning. Två hälfter blir en hel. En sån här beskrivning av äktenskapet ler man ett överseende leende åt i dag. Men det är trots allt bibelns undervisning om Guds syfte med människans samlevnad på jorden. Ty äktenskapet har ända från början fått stå som bild för den underbara förening de som tror på Jesus ska få uppleva med honom när dagen är inne. Men när jag läser bibeln om att Jesus ska hämta dem som hör honom till, blir jag så rädd. Vi tror på Jesus och vill tjäna honom. Vi tackar honom för syndernas förlåtelse och för vad vi upplever av hans närvaro på våra möten. Vi är tacksamma för hans försoningsverk, och vittnar kanske också gärna om Jesus på vår arbetsplats.

På Johannelund och Gamla Bro lever vi i kollektiv en massa människor. Och det som enar oss är ju att vi upplevt frälsning i Jesus och vill tjäna honom. Vi satsar all vår tid och kraft på att bygga upp ett Guds verk i Stockholm. Vi har vår servering, vår bokshop, vandrarhemmet och mötesverksamheten. Vi vittnar för så många vi orkar med när de kommer till oss, och vi städar huset, lagar mat och diskar, och försöker

förkovra oss på allt sätt genom bibelstudium och bönemöten. Vi har ju satsat våra liv för detta arbete — vi älskar det. Vi har sett oerhörda resultat. Människor blir frälsda och befriade från laster och sjukdomar. Men jag kan inte komma från en malande fråga i mitt inre: HAR JAG VERKLIGEN BRUDEKÄRLEK I MITT HJÄRTA? 1 Kor 13 kallas ju kärlekens lov. Där kan vi läsa om vilka insatser vi människor förmår prestera och ändå sakna kärlek. Kärleken kanske tydligast märks när alla yttre förutsättningar att demonstrera den raserats. När man inte har något kvar att briljera med och försöka köpa genkärlek med. När man är utblottad på allt. Då börjar kärlekens makt fungera. Kärleken är uppfinningsrik. Den är starkare än döden. Den hittar alltid uttrycksmöjligheter. Om inte annat, så kan den ligga vid Jesu fötter.

Söker icke sitt

Kärleken kan nöja sig med att bara vara i närheten av den älskade. "Kärleken avundas icke, kärleken förhåver sig icke, den upplåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, *den söker icke sitt*..." Kärleken har inget behov att hävda sig och vara duktigare än andra. Att få goda vitsord av andra församlingsmedlemmar. Den som upplevt Jesus en gång i sitt liv; den som verkligen sett och upplevt vem han är har inga svårare problem med relationer till människor och företeelser. Han handlar i alla situationer så att han får vara så nära Jesus som möjligt. Det blir alltid det primära. Att få vara nära Jesus.

När Jesus talar om att han ska hämta dem som hör honom till, då tror jag inte han talar så väldigt generöst. Det är fråga om att verkligen tillhöra Jesus. Att ha brudekärleken i sitt hjärta. För om man går med inteckningar och biintressen i sitt liv som är helt av denna världen, så kommer förr eller senare denna världens furste att utkräva vad som är hans.

"I ären dyrt köpta. Så bliven icke människornas trälar", når oss en förmaning i Guds Ord. Vi är dyrt köpta med vår egen brudgums blod. Kärleken söker icke sitt. Den söker endast sin älskades närhet. Den tänker inte på något annat än sin älskades bästa. Sin älskades framgång och upphöjelse. KÄRLEKEN SÖKER ICKE SITT. Min vän, älskar du Jesus?

Julrushen har börjat...

Yvonne Berglund har skrivit veckans dagbok

Det är rätt så tyst ute på Johannelund måndag. Bröderna har satt igång med pappersinsamlingen och i köket jobbar Gertrud och Lilian som vanligt. Själv är jag på väg till Gamla Bro och serveringen där. Gamla Bro är ovanligt lugnt idag, liksom hela övriga stan. Bibelskoleeleverna samlas idag lite senare till brödsbrytelse, efter en jobbig och kampfull helg men med härlig seger.

Så är det lunchdags och folket strömmar till serveringen. Många beställningar. Man brukar gå in och lyssna på en skiva medan man väntar. Äter, läser Midnattsropet. Det är många frälsningskandidater på en gång. Jag har en enda längtan till Jesus: fräls dem!

På kvällen är det inget möte, utan vi arbetar i stället. En gris, som vi köpt, skall styckas och göras i ordning. Många, både systrar och bröder, är nere i köket för att hjälpa till. Det är mycket att göra, men det blir många maträtter av en gris; korv, pöl-sa, sylta, skinka, ben till soppor m m. Klockan 0.00 tar vi godnatt...

Tisdag — En väldig rush på Gamla Bro. Varor ska inhandlas till serveringen. På vinden trycker Bo handaffischer till bibelstudiet som hålles kl. 12.00. Nere på kontoret ser jag Per-Arne, Noomi och Solfrid i arbete med Christinas nya skiva. Omslaget har kommit och ska nu vikas och göras i ordning. Affären har Göran, från Norge ansvaret för idag. Inne i möteslokalen: Bön och lovprisning.

I gatukaféet tar jag en kopp kaffe, växlar några ord med Inger. Viktor berättar om invigningen av Maranatagruppens lokaliteter i Sölvesborg i helgen. God uppslutning, bra möten.

Stina sitter och skriver av en predikan. Barbro har fullt upp med att mata och vala hundarna. Kickan, som vanligt med bibeln i handen, samtalar och "går på" — Guds Ord är levande!

På kvällen samlas trons folk till studium i Skriften.

Onsdag — På bibelstudiet kl. 12.00 talar Arne Imsen om det fungerande gudstjänstlivet. Han läser bl. a. från Apg. 17:17 och talar om Paulus syfte med att gå in i synagogorna och ut på torgen. Vidare om Paulus som en f. d. jude, individen — judendomen. Ett enormt bibelstudium, Halleluja! Efteråt trycker jag handaffischer som ska

delas ut i samband med pepparkaksförsäljningen. På kvällen åker Karl-Georg, Stina, Viktor och Abdel Kader till Örebro på möte och för att inhämta pepparkaksburkar för försäljning. På väckelsemötet förs en själ till korset. Amen. Tack Jesus!

Torsdag — Arbetsmöte. En del ekonomiska problem och praktiska detaljer tas upp. Mitt i allt detta ser vi Jesu nåd och trofasthet. Apg. 2:42 — Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna.

Freitag — Regnigt och tråkigt. Men vi samlas till kärleksmåltid i de olika husförsamlingarna. De äldre vännerna, som inte kan gå till mötena på kvällarna, samlas på eftermiddagen, då Rune Lundh ordnar med kaffe och dopp.

På Johannelund samlas vi till brödsbrytelse, bryter brödet och skiftar kalken mellan oss, upplever det underbara i gemenskapen och beder för och med varandra.

På lördag är det evangelisationsdag på torget. Vi samtalar med människor om vägen till räddning och befrielse. Jag upplever hur märkligt det är då man varit med och deltagit i bibelstudierna under veckan. Man får så mycket av Guds Ord i sig att man måste ut och vittna och bedja för människor.

Kl. 11.00 samlas vi till torgmöte. Det är mycket folk på stan idag. Man möter många olika slags andemakter. Julrushen har redan börjat så smått, med lotteriförsäljning och blåsorkester. Politiska grupper bjuder ut sitt budskap. Mitt i allt detta sprider vi det glada budskapet om frid, glädje. Jesus kommer, tiden är så kort. Vi kämpar på i Jesu namn.

Söndag — Sabbatsdagen är en dag då Guds folk samlas. På förmiddagsmötet predikar Arne Imsen om Andedopet.

Även i dag samlas vi på torget och proklamerar Jesu seger. Vi närmar oss dag för dag Jesu återkomst. Människor blir alltmer förvirrade. De väntar på en antikrist som kan härska och regera. Men vi väntar Jesus. "Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smålek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. (Hebr. 13:13, 14)

Maranata!

□ Maranata, det urkristna böneordet, är älskat av oss. Det är fyllt av kraft, frigörelse och väntan på Jesus. Det har blivit ett bönerop, ett rop från hjärtat upp till Gud. Maranata — Du, vår Herre kom! Det kostade oss någonting innan vi kunde använda det som vårt böneord. Så beder man inte hur som helst. Inte om det ska vara hjärtats bön. Att bära på den bönen och bekännelsen innebär inte bara upplevelser som vi gjorde för fem eller tio år sen. Dem kan vi inte leva på idag. Nej, det måste vara ett ständigt pågående verk. Målet är att vi ska dö för att Jesus ska leva genom oss.

Att bedja "maranata" kan innebära ensamhet. Kanske du är ensam på platsen där du bor, ensam med din vision och din väntan på Jesus. Kyrkor finns det många men där är du en främling för hjärtat är inställt på en annan "våglängd". Men i bönevrån vill Jesus ge kraft att gå vägen med honom utanför lägret.

Kan vi bedja "maranata" har vi slagit in på befrielsens väg. Därför att den mänskliga som verkligen väntar Jesus är befriad. Fri från överdrivna jordiska omsorger, fri från fruktan och slaveri. Att vänta Jesus innebär också befrielse från materialism. Det urkristna idealet att ha allt gemensamt har aktualiserats den sista tiden. En del har kommit en bit på vägen. Vi andra har inte kommit så långt. Men han som har börjat det goda verket i våra hjärtan vill också fullborda det. Jesus arbetar med oss för att bryta ner allt motstånd så vi kan praktisera Guds Ord på alla områden. Han vill hjälpa oss att leva enkelt och dela med oss av det vi har.

Att bedja "maranata" innebär också kamp för tron. Många maranatavänner upplever motstånd och strid. Alla upplever vi vår del av den andliga kampen. Och kampen för att bevara tron blir säkert inte lättare i framtiden. "Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?" För att bevaras i den rätta tron måste vi få en rätt undervisning i allt Guds Ord. "Alltså kommer tron av predikan men predikan i kraft av Kristi ord." Tänk efter! Har du inte stor anledning att tacka Jesus för att han lade ner maranataropet i ditt hjärta och förde dig inom hörhåll för den förkunnelse som hjälper dig att komma rätt och bli bevarad i en svår tid. Vi är "märkta" och förlorade både för världen och den etablerade kristenheten. Till sist kommer det säkert att visa sig att det var den enda framkomliga vägen om vi skulle nå målet och vara redo när Jesus kom.

Essie Lundh

Brasilien vidöppet för ockultismen

— *evangeliska kristna förlorar fältet*

— Brasilien är idag vidöppet för den ockulta vägen! skriver missionär Ernst Högländer från sitt fält i Minas Gerais.

— Dags- och veckopress ger stort utrymme för sensationsnyheter typ exorcism och ett referat nyligen beskriver hur slående lika ritualen är när en katolik driver ut andar i Marias namn, ett spiritistmedium och en evangelisk karismatiker i Guds och Jesu namn. Spiritisterna räknar sig också som karismatiker med övernaturliga gåvor.

— Detta är frukten av 50- och 60-talens fria missionsidéer. Evangelister frigjorde sig från det bibliska församlingsmönstret och började arbeta i egna namn, menar Högländer. Det är denna typ av verksamhet som öppnat portarna.

— Situationen är i högsta grad alarmerande, slutar Högländer sin larmrapport från Brasilien.

— Den enda barriär mot de upp-
lösande krafterna är Guds levande församling i funktion.

DEN OCKULTA VÄGEN endast stiger i Brasilien.

Vi lever ju i en profetisk tidsepok, utan like i historien, då mångtusenåriga bibliska profetior går i uppfyllelse inför hela världens ögon.

Därför tycks det vara satans angelägnaste verksamhetsområde, att genom ockultism, spiritism och parapsykologiska makter, kopiera Guds verk. I dag är Brasilien kanske ett av de mest öppna fälten för dessa makter.

Dagspress och veckotidningar ger oupphörligt stort utrymme för dessa sensationella nyheter. En av de dagliga tidningarna har t. ex. under ett par månaders tid gett stora helsidesartiklar om exorcism, helbrägdagörelser och övernaturliga fenomen. Katolska präster, spiritistiska medier och evangeliska karismatiker har intervjuats och bilder har framförts som visar hur det går till i sammankomsterna. Enligt referaten är ritualerna och manifestationerna förvånansvärt likartade. Den katolske karismatikern driver ut andarna framför altaret i Marias och "Vår Uppenbarade

Dams" namn. (Brasiliens nationalhelgon.) De spiritistiska medierna gör det i Guds och Jesu namn liksom de evangeliska karismatikerna.

Den som icke lever under Jesu Kristi försoningsblod och äger gåvan att skilja mellan andar, kan omöjligt, ur detta kaos och virrvarr orientera sig och förstå vilken av verksamheterna som är gudomlig eller satanisk.

Just i dessa dagar har filmen Exorcista lancerats i Brasilien. Vad följderna av den kommer att bli för detta jätteland, som tycks vara vidöppet för de ockulta makterna, är svårt att förutsäga, men man kan befara det värsta. Det finns i dag ingen barriär i Brasilien mot dessa demoniska makter.

Kristna förlorar fältet

De evangeliska kristna har i stort sett förlorat fältet! Orsakerna är flera. Men en av de senaste orsakerna till det oerhörda nederlag som kyrkorna i dag upplever,

Spiritistiska krafter skövlar fälten i "väckelsernas land" — Brasilien. Samtidigt ökar klyftan mellan fattig och rik.

Foto: Arne Imsen

måste nog tillskrivas det stora misstag som gjorts, i och med att personer nonchalerat det bibliska församlingsmönstret för evangelisk verksamhet. Individer har "frigjort sig" och gått ut på en karisma och samlat skarorna omkring sin egen person. Oftast är det personer utan någon djupare förankring i Guds Ord. Motiven som drivit dem har ofta varit orena. I många fall har det varit makt — och penningbegär som givit dem impulsen till verksamheten.

Församlingen barriär

Såsom ideal har förkunnarna många gånger haft någon av de amerikanska eller infödda evangelisterna, som på 50- eller 60-talet lancerade denna typ av verksamhet. I dag kan vi skönja de ödesdigra frukterna av deras verksamhet. En verksamhet som öppnar portarna för opånyttfödda människor att få fritt tillträde till Guds välsignelser, påtar sig risker vars följder vi icke kan överskåda till skadeför Guds verk. I en sådan verksamhet öppnas portarna för ockulta makter att etablera sig och fritt operera. Det klientel, som i huvudsak söker sig till kampanjer i Brasilien i dag, har inget begrepp om, att det skulle vara någon skillnad, mellan katolska, spiritistiska eller evangeliska karismatiker. Upplever man inte det man söker på det ena

stället går man i morgon till det andra.

I och med att de fundamentala sanningarna i Guds Ord kommer i skymundan eller som i många fall icke alls förkunnas, såsom nyfödelse, frälsning, förvandling, sinnesändring, bättring och rening etc. öppnas portarna för främmande makter att fritt verka. Ja, man t. o. m. tillmötesgår spiritisterna och efterapar deras verksamhetsform för att vinna dem för sig. Bönen "Fader Vår", som läses gemensamt i de spiritistiska sammankomsterna, har blivit alltmer vanlig. Den har man börjat att i enformig ton mumla fram i karismatiska kampanjer.

För att kunna hålla spiritistiska, ockulta och parapsykologiska makter utanför Guds verk, måste evangeliet vara helt och odelat. Ett helt och odelat evangelium *kan* helt visst förkunnas av en evangelist eller en predikant, men det kan aldrig *praktiseras* helt och odelat utan församlingens medverkan och funktion. Det är icke i första hand evangelisten som är barriären mot de sataniska makterna i tiden, utan det är GUDS LEVANDE FÖRSAMLING I FUNKTION. Det är endast Guds levande församling som har fått detta gigantiska löfte: "Och dödsrikets portar skola icke bli va henne övermäktiga."

De evangelister, som på ett eller annat sätt, "frigör sig" från de bibliska församlingsprinciperna, påtar sig ett oerhört ansvar. Dessa som i dag går ut på en karisma och samlar skarorna omkring sig själva,

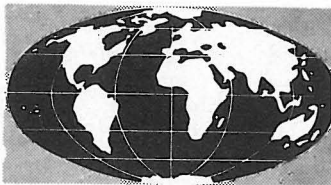
öppnar medvetet eller omedvetet, vägen för en verksamhet, där ockulta makter tränger in och opererar.

Pionjärandan saknas

Församlingen i Korint var en karismatisk församling framför andra. Undervisningen blev åsidosatt på grund av gåvornas framskjutna plats i församlingen. Man hade en överbetoning av karisma. Onda och orena andar opererade i församlingen i Korint. Därför är särskilt första korintierbrevet, det brev där vi bör hämta vår kunskap i fråga om dessa ting, och då särskilt i fråga om Guds församling, hur den fungerar i bilden av en "kropp", där varje lem har sin funktion och uppgift att tjäna varandra.

Det enda som nu skulle kunna förändra situationen i Brasilien i dag, är en himlasänd andlig väckelse, en andeutgjutelse, som skulle kunna förvandla atmosfären och människors liv. Men det vacuum som förutsätter en sådan väckelse, saknas. Kallelsemedvetandet och pionjärandan saknas helt. Den har bytts ut mot ett värlönlönat yrke. Det är svårt, ja nästan omöjligt, att i dag i Brasilien finna en religiös eller andlig ledare, som känner den minsta nöd över den andliga situationen i Brasilien i dag. Den situationen är i högsta grad alarmrande.

Ernst Höglander

Världen idag

Demonstrationshot

□ Billy Graham, som i USA fungerat som president Nixons själsörjare, har inbjudits att medverka i anslutning till Baptisternas världskonferens i Stockholm 1975. Baptistpastorn Lennart Axelsson vill dock att det beslutet skall omprövas, därför att Billy Graham, "är och förblir en av Nixons män" och "en försvarare av USA:s krig i Indokina". Kommer Billy Graham hotar pastorn med demonstrationer och plakatkärning.

Kyrklig Ström i Filadelfia

□ Biskop Ingmar Ström har talat i Filadelfiakyrkan i Stockholm.

Saligt

□ Vi är stolta och tacksamma över vad kyrkorna utträttat, sade statsminister Olof Palme i Filadelfiakyrkan, då U-veckan inleddes i Stockholm. Mötesledare var pastor primarius Lars Carlzon. Dessutom medverkade professor Samuel E. Parmar, biskop Ingmar Ström och pingstpastorerna K E Heinerborg och Samuel Edestav. Mötet avslutades med sången "O, hur saligt att få vandra".

Går samman

□ Sju olika samfund har beslutat satsa på två gemensamma barn-tidningar, "Kom tillsammans" och "Kompis", i stället för att arbeta vart och ett med sin. Man har således beslutat lägga ner en rad barn-tidningar för att i stället söka åstadkomma en bättre och mer attraktiv produkt.

Mot ett enande

□ Kanadas Förenade Kyrka, som bildades 1925 genom en sammanslagning av metodister, presbyterianer och kongregationalister och som nu utgör landets största evangeliska kyrka, har beslutat att ta det första steget mot en förenig med den romersk-katolska kyrkan. Det definitiva beslutet kan fattas 1977.

Kyrklig clown

□ I Älvkarleby kyrka har man kunnat se en clown uppträda på enhjulingscykel. Det ingår i ett försök att nå allmänheten.

— Det här är uppsökande teater med flera dimensioner, säger församlingens komminister till en tidning. Ingenting kyrkligt, men av allmänmännisklig karaktär. Vi inom kyrkan har också ansvar för att kulturen kommer ut i bygderna.

Tror på kyrkan

□ Frikyrkorna har utvecklat en tjänstemannakultur med vaktmästare, som värnar om den bestående ordningen. Man släpper bara fram de profeter som säger att allt är väl. Därför kommer inte Frikyrkosverige år 2000 att skilja sig från dagens frikyrklighet på några avgörande punkter.

Så säger redaktören på Missionsbaneret Erik Sollerman i en intervju i Dagen. Erik Sollerman tror därför mer på Svenska kyrkan än på frikyrkosamfunden inför framtiden. Det är inom Svenska kyrkan dynamiken finns, menar Sollerman. Där vågar man ifrågasätta, debattera och pröva nya vägar.

Inte ens Jesusrörelsen eller den karismatiska väckelsen tycks kunna åstadkomma verkliga förändringar av strukturerna. En baptistförsamling tillåter kanske att ungdomarna får leka med karismerna på lekplanen. Men karismerna får aldrig förändra församlingen, säger Erik Sollerman.

Kristna kollektiv

□ Varför inte uppmuntra kristna familjer som söker efter en ny livsform tillsammans, att hyra några

tomma lägenheter, som ligger tillräckligt nära varandra för att man skall kunna leva tillsammans i ett kristet kollektiv, skriver Sven Nilsson i sin ruta i Dagen.

— Nu som i den urkristna tiden leder den helige Ande människor till gemenskap "hemma i husen". Det vore ett ödesdigert misstag om vi uppfattade det som ett hot emot församlingen.

Israel uteslutet

□ Israel har uteslutits ur Unescos europeiska regionsgrupp. Det var arabiska och kommunistiska länder som lyckades genomdriva beslutet genom sin majoritet. Omröstningen ägde rum när FN:s organisation för undervisning, vetenskap och kultur, Unesco, höll sin generalkonferens. 35 länder röstade för, 23 länder stödde fortsatt medlemskap och 26 länder lade ner sina röster.

Svensk politik

□ Sveriges Mellersta-Östernpolitik har under året som gått förändrats. Det palestinsk-arabiska flyktingproblemet kan inte behandlas enbart som en flyktingfråga. Det palestinska folkets legitima rättigheter måste också respekteras, heter det.

Israel och bibelns profetia

Stilla och lugnt, men med närmast explosiv effekt har premiärminister Rabin deklarerat en betydelsefull israelisk kursförändring. Rabin är redo att så långt det är möjligt gå den egyptiske presidenten Anwar Sadat till mötes för att på så sätt förhindra att Egypten åter igen glider in i den ryska maktsfären i Mellanöstern.

Rabins avslöjanden förmedlades av dagstidningen Haaretz på tisdagsmorgonen — lagom före samtalen i Washington mellan Kissinger och utrikesministrarna från Egypten och Israel.

Israel måste vinna tid, menar premiärministern. I det här fallet gäller det sju år, som lovar att i alla avseenden bli magra för nationen — politiskt, ekonomiskt och socialt.

Varför sju år? Det är vad Europa och USA behöver för att frigöra sig från den

arabiska oljan.

Israel måste anpassa sig till ett nytt levnadssätt under de magra åren, enligt de villkor som dagens medger och det är inte så mycket.

Sedan Oktoberkriget har Mellanöstern kristalliserat sig i två olika läger. Sovjet—Syrien försöker förhindra en generell lösning av konflikten och stoppa separata tidsbegränsade avtal, menar Rabin. Syftet är att minska USA:s inflytande i området. Å andra sidan finns den amerikanska, israeliska, jordanska, egyptiska ståndpunkten.

Enligt Rabin står Israel på samma linje som både Jordanien och Egypten. Och det är inte en överdrift att påstå att det krävs mod av Rabin att säga detta i dag till israelerna.

□ Det är fullt tydligt att Israel nu står inför en fruktansvärd period. Då Midnattsropet i förra årets julnummer nämnde något om Israels förödmjukelse i fredsförhandlingarna, trodde ingen att det skulle gå så fort.

Det är högst märkligt att Israels premiärminister Rabin nu nämner en kommande kritisk sjuårsperiod som avgörande för landets framtid. Varje erfaren bibelläsare känner till bibelns tal om en kommande vedermöda för Israel under en period på en årsvecka d. v. s. sju år. Vare sig denna period inträffar nu eller ej, är dock bara Rabins nämnande av just sju år märkligt i sig. Även de två olika lägren, som så klart utkristalliserat sig, associerar klart till bibelns profetia. Vi förstår att tiden är kort.

Dagens Nyheter, 4 dec -74

ordet och vår tro

Noas ark

Fråga:

Om Noas ark heter det 1 Mos 6:16, "en öppning för ljuset, en aln hög alltigenom, skall du göra ovanpå arken". Regnade det inte in då?

Svar:

Ett av människans favoritskämt har varit och är Noas ark. Många har frågat, hur kunde Noa bygga en sådan båt, hur kunde alla djur få plats o. s. v. o. s. v. Att händelsen är verklig och inte ett påhitt förstår vi av Jesu undervisning, Matt 24:37—39, Luk 17:26, 27.

Förutsättningen för ett lyckat båtbygge var att Gud var byggnadsingenjören, och

han undervisade Noa om hur allt skulle gå till. Materialet var det bästa tänkbara, goferträ, ett tungt, massivt trä, liknande ek fast med förmåga att stå emot röta upp till 1000 år. Arken tätad med jordbeck, vilket var det vanliga fognings- och tätningsmaterialet i tvåflodslandet. Jfr 1 Mos 14:10.

Öppningen för ljuset upptill var inte något vanligt fönster i taket som vi kanske tänker oss. Upptill under det utskjutande taket var en öppning på en aln i höjdd, men det var öppet runt hela båtens överdäck. Öppningen var inte bara för att Noa skulle kunna se ut, utan i första hand för att ljuset och luften skulle kunna komma in. Tänk på alla djuren. (En aln = ca. 50 cm).

När sker andedopet?

Fråga:

När sker andedopet — a) i pånyttfödelsen eller b) i en från pånyttfödelsen i allmänhet skild andlig upplevelse?

Frågan motiveras av en förkunnelse, i vilken det hävdas, att eftersom Anden är en person, kan man inte ha en del av Anden från pånyttfödelsen och sedan få ytterligare en del vid det s. k. andedopet. Antingen har man Anden, som är odelbar, eller också har man honom inte. I stället är det väl så, att Anden kan ha mer eller mindre del i oss.

Vill Ni med utgångspunkt från ovanstående fråga och med tydliga bibelhänvisningar kommentera detta problem.

J. Brolin

Svar:

Vi läser i Gal 3:20 och 5 Mos 6:4 att Gud är en. Trots påstående att Gud ären, står or-

det för Gud i 1 Mos 1:1 m. fl. i flertal; på hebreiska (grundspråket) Elohim (entalsform Eloi, jfr Matt 27:46). Gud är m.a.o. en sammansatt enhet av flera personligheter, jfr 1 Mos 1:26, och i 1 Kor 12:4—6 märker vi tydligt en treenad form, genom Anden, Herren och Gud.

När en människa föds på nytt sker detta genom Ordet och Anden (Joh 3:5—8), och hon får gemenskap med Guds Ande. Att denna Guds Ande är detsamma som den helige Anden förstår vi av Rom 8:14—16, där vi möter uttrycken Guds Ande, barnskapets ande och Anden. Det är ingen väsenskillnad mellan dessa uttryck för Ande. Det är alltid fråga om Guds Ande, som vi i Upp 4:5 möter som Guds sju eldsbloss, vilket är Guds sju andar (Upp 1:4). Det betyder inte att Gud har sju olika andar, utan sjutalet betecknar fullkomligheten i det gudomliga.

När alltså människan blir pånyttfödd får hon *Gudslivet meddelat genom Anden*. Hon blir dessutom Andens tempel och boning, 1 Kor 3:16.

Vad som sker i den andliga erfarenheten vi kallar andedopet, vilken är skild från pånyttfödelsen, är inte att jag får en ny ande. Jesus säger i Apg 1:8 att när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft att bli mina vittnen. Det är alltså *Guds kraft som meddelas oss genom Anden för vår tjänst*. Såsom ett tecken på denna kraftmeddelelse har Jesus givit oss *tungotalet*. Apg 2:4, 38 10:45, 46; 11:15, 16.

Men observera att tecknet på andedopet är inte detsamma som *gåvan, att tala tungomål på olika sätt*. När vi läser 1 Kor 14:1—4 förstår vi att tungotalet skall vi använda för att uppbygga oss själva, ty då talar vi hemlighetsfulla ord med Gud i andehärryckning.

Men det primära är alltid församlingens uppbyggelse. Anden uppenbarar sig på olika sätt genom de andliga nådegåvorna. Olyckligtvis har en överbetoning av tungotal och profetia skett på bekostnad av förståelse för Andens mångskiftande sätt att arbeta. Ty Anden verkar inte bara genom tungotal och profetia utan fastmer de gåvor vi möter i versarna 8 och 9 kap. 12 ur 1 Kor.

"Ni få kraft att bli mina vittnen..."

Det är alltså *Guds kraft som meddelas oss genom Anden för vår tjänst*. Såsom ett tecken på denna kraftmeddelelse har Jesus givit oss *tungotalet*. Apg 2:4, 38 10:45, 46, 11:15, 16.

Ex. när Jesus föddes till jorden blev han avlad av den helige Ande. Han fick alltså liv genom Anden. Då Jesus trädde in i sin offentliga tjänst sänkte sig Anden såsom en duva ned över honom. Han fick Anden såsom en kraft för tjänsten och Gud gav honom ett tecken. Se Matt 3:17. Du kanske säger, Jesus talade inte tungomål. Nej, p. g. a. tungomålstalandet är ett styckverk. 1 Kor 13:8—10.

Alltså blir man inte andedöpt i pånyttfödelsen, utan det är frågan om två punktuella erfarenheter av samma Ande.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

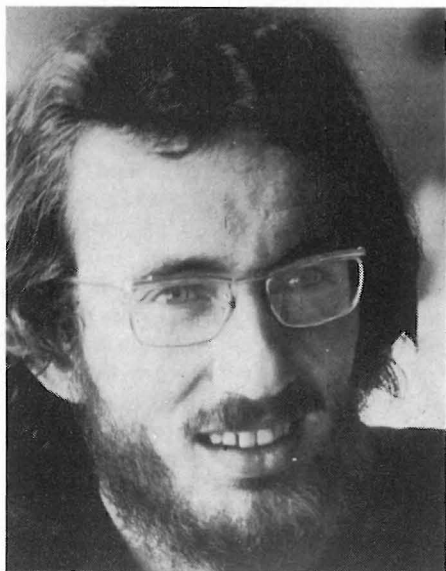
PROVPRENUMERERA

på Midnattsropet
5 nr för 5 kr

Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 5 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn
Bostad
Postnr, adr.
Tel. /

Få bort alla hinder, sätt vägen i ordning, ty den som kommer löpande på fristadsvägen har bråttom. Det gäller livet!

Av Jan Egil Hafsahl

Guds fristäder

"Utsen åt eder fristäder . . . de städer till vilka en dråpare som oupppsåtligen, utan vett och vilja, har dödat någon må kunna fly, och I skolen hava dem såsom tillflyktsorter undan blodshämnnaren". (Jos. 20:2—3)

Vilket budskap — vilket ljusets hopp som måste ha blivit tänt i den förföljdes hjärta genom detta nådeserbjudande ifrån Gud själv. Undan blodshämnnaren, denne som har svurit den förföljde evig död, till staden där de äldste tog emot och höll honom i säkert förvar. (Jos. 20:4—5) Räd-dad! Frälst!

"Du skall försätta vägarna till dem i gott skick . . ." (5 Mos. 19:3) Året om, dygnets alla 24 timmar hade israeliterna längs vägen denna befallning liggande på sina skuldror: Få bort alla hinder, sätt vägen i ordning, ty den som kommer löpande på fristadsvägen har bråttom; det gäller livet!

Nu lär oss skriften att lagen var en skugga av det tillkommande, (Hebr. 10:1) och Kristus själv är verkligheten. (Kol. 2:17)

Vi har en fristad där de förebildliga lagarna gäller till evig tid. Fristadsvägen heter försoning, och staden själv heter Kristus! Och såsom det icke fanns fördömelse i fristaden, så står det över vår fristad med Jesu, Guds Sons blod: "Ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus." (Rom 8:1)

Ofrälste vän! Det finns en blodsförföljare som vill åt ditt liv, ty vedersakaren, djävulen, går omkring som ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka. (1 Petr. 5:8) Jesus har dock invigt en ny och levande väg (Hebr. 10:20), en fristadsväg för alla plågade och förföljda. En väg som leder rakt in i fristaden, in i hans sårmärkta händer; ett ställe där du kan finna vila. Fly för ditt livs skull! Fly till Jesus och bli frälst!

"Men om han går utom området för den fristad dit han har flytt, och blodshämnnaren då, när han träffar på honom utom hans fristads område, dräper honom, så vilar ingen blodsskuld på honom. Ty i sin fristad skall en dråpare stanna kvar. (4 Mos. 35:26—28)

Utanför fristaden var "det nya givna livet" borttappat. Endast ett förblivande i staden upprätthöll livet. Därför säger också Jesus: "Förbliven i mig, så förbliver jag i eder." "Om någon icke förbliver i mig, så kastas han ut såsom en avbruten gren . . ." (Joh. 15:4—6)

Ett förblivande är nödvändigt för vårt andliga livs skull, men vi blir icke överlämnade därtill i kraftlöshet och ensamhet. "Ty stadens äldste skola icke överlämna honom i förföljarens hand." (Jos. 20:11)

"Vem skulle kunna skilja oss från Kristi

kärlek? Männe bedrövelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?" (Rom 8:35). "Trofast är han som kallar eder, han skall ock utföra sitt verk." (2 Tess. 5:24). "Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände" (Matt 28:20)

Frälsning är ett "kommande" och ett "förblivande". Förblivande är vila och tjänst "Du skall försätta vägarna till dem i gott skick . . ."

Du och jag är kallade att röja undan hinder som ligger i vägen för den framfarande evighetsvandrararen. Röja undan dem på ett sådant sätt att han får se fristaden och blir räddad.

"Min bön till Gud för dem är att de må bli frälsta". (Rom. 10:1) Ett röjningsarbete genom förbön! "Det är Gud som förmanar genom oss. Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud." Ett röjningsarbete genom förmaning. "Och allt folket var dem väl bevåget, och Herren ökade församlingen dag efter dag . . ." Ett röjningsarbete genom endräkt och heligandel.

Jesus kallar dig med sitt "kom" och sitt "förbliv" just nu! Han kallar dig att träda in i fristaden och stanna kvar där. Och det skall ske, att "ingen som tror på honom skall komma på skam". (Rom. 10:11)

Jan Hafsahl

*
*
*
*
*
*
*
*

**En riktigt god jul önskar
Midnattsropet alla sina läsare!**

Ideologin fanns där redan. Apg. 2, inpräntad efter mer än två års intensiv bibelundervisning på Johannelund, i ett team ungdomar, som fria från varje form av religiös belastning men med jordens fruktansvärda bristsituation i medvetandet, sökt förkroppsliga och förmedla urkristendomens geniala livsprogram till samtiden.

Och nu var alltså den välbehagliga tiden inne för Örebro. Bara några månader senare står där en Herrens plantering i ett rivningshus med hyresgästerna uppsagda till flyttning så fullständigt ny, revolutionerande och genom sin enkelhet så ogripbar, att den ser ut att bli den synliga vattendelaren mellan gammalt och nytt. Gränsen mellan två generationers väckelsekristna. Den ena, kort och klart uttryckt, skyndsamt på väg in i det katastrof-skyddade etablissemang. Den andra på väg ut i dess raka motsats till Honom som allena är församlingens försörjare och när tiden är inne slutliga frälsare.

Krig mot materialismen

Hur ser då kyrkfolket på nykomlingarna i staden? Per-Arne får ordet:

— Skall vi arbeta som kyrka har vi inget som helst existensberättigande. Vår strävan efter gemenskap sträcker sig till helt andra grupper i samhället. Framför allt till den enskilda individen. Jesus kom utanför. Fri och oberoende kunde han gå till dem som bäst behövde honom. Vi ser ju tydligt att den religiösa verksamheten idag inte övertygar. Och vi har satt som mål att gå ut med evangelium på torget. Ofta ser vi hur vanligt folk på gatan t. o. m. gråter i syndanöd mitt i all välfärd och hedom.

— Det blir liksom ett krig på två fronter. Det går inte så lite ammunition åt för att skjuta hål på materialismens bastioner. Ofta gör man den kusliga upptakten, att det folk som i decennier burit väckelsens eld idag är liksom förlamade av materialism. Just därför ser vi förkunnelsen om församlingens och den enskildes förhållande till de materiella tingen så oerhört väsentlig.

— Vi måste få reda på vad Gud vill med församlingen, säger Per-Arne som har mycket att säga idag.

— Vi har tagit ett steg mot den bibliska mönsterbilden. Herren måste ju få en chans att visa sin härlighet även idag när subventioner och bidrag är på väg att utmönstra tron. Men ett steg är inte nog. Vi måste *leva* i uppbrott och uttåg och vara beredda på nya kursändringar i vår jämförelse med Ordet. Framför allt måste vi klart ta avstånd från det västerländska tänkandet och hushållandet.

— En sak är i varje fall säker, slutar

Per-Arne vårt samtal, att klyftan till kyrkorna växer för varje dag. Däremot har vår enkla gemenskap fört oss närmare individerna i olika sammanhang.

□□□

Nytt folk kommer in i butiken. En präst i Svenska kyrkan går runt bland bokhyllorna. Han undervisar Karin bakom disken om hur man rätt uttalar och avdelar ordet Maranata, sen går han. Nyfikenheten på Örebros första kristna bokcafé är uppenbar från min utkikspost längst in i kaffestugan.

— Det märkliga är, kommenterar någon, att de som är mest intresserade är ungdomen från de äldre samfunden. Därifrån märker man en helt annan medvetenhet om att nya vägar måste dras.

— Men du måste skriva, säger Per Arne, att vi är livrädda för att Nygatan skall bli något nytt religiöst vilorum i Örebro...

Knappheten — vår gäst

I övervåningen finns två lägenheter och några rum. Det största fungerar som möteslokal och kallas Storstugan. Här samlas gruppen som sannerligen inte är stor. En gång i veckan är det "bibelstudium på kassett".

— Jag brukar ha bandspelaren på när jag diskar, säger Christina, gift med Per Arne, det behövs verkligen dagliga påminnelser.

— Man kan ju också gå ut på stan och se affärernas vettlösa priser för att bli påmind om nödvändigheten av att leva ett enklare liv. För att följa med i dagens standardjakt krävs en närmast fullständig överlåtelse till världsanden.

— Vi får ofta matpaket från vännerna och därför har vårt böneämne varit en frys, säger Christina, hushållerska i storfamiljen och mor till den allra yngsta medlemmen Eva-Marie, 6 månader. Nu har vi fått en, vilket innebär att vi kan köpa eller ta emot större partier och lagra.

Ofta samlas syskonen till kärleksmåltid iorstugan. Och det är klart att den verklighet där knappheten ofta är gäst sätter sin prägel på sammankomsten. Det blir allvar. Det handlar om att ge något av sig själv. Men man har kärleksmåltid i kyrkorna också. Ett av de präktigaste samfunden uppmanade folk att ta med sju sorters kakor och åstadkom därmed en löjeväckande parodi på en gemenskap som i urkristen tid inramades av blodigt allvar. En tid som vi tror kommer igen när preluderna idag ersatts med världskris i full skala. Men ännu ett litet tag kan man leka med verkligheten...

Maranata, FNL och FIB/Kulturfrent

Av någon anledning har Nygatan blivit agitatorernas. I samma kvarter ligger i rask följd Broderskapsrörelsen, Maranata,

FNL-kontoret i staden och FIB/KULTURFRONT. De sistnämnda har i sitt fönster en stor löpsedel, där det står om den ockulta vägen. Det börjar skymma och ljusen släcks ett efter ett på Nygatan. Aktivisterna går hem var och en till sitt. Men hos Maranata lyser många lampor i salen i övre våningen. Där pågår eftermiddag med bön på knä. Sedan en nattmacka med te. Några går hem men de flesta stannar kvar för de bor där och har allting gemensamt. I morgon är det en ny dag. Första Advent 1974, då kommer Arne Imsen med drabanter och det blir väckelsemöte i Teatercaféet.

Adressen till
Maranata i Örebro är:
Nygatan 30
702 11 Örebro
Tel. 019/12 86 57
14 52 45

Midnattsropet nr 21

kom olyckligtvis att försenas i utgivningen.

Vi beklagar det inträffade och kan bara hoppas att förseningen inte åstadkom alltför mycket besvär.

Se
brudgummen
kommer!
Gån
ut
och
möten
honom!

Överläkaren som eksemspecialist

Av Elam Svahn

**En kväll kom en troende syster med bud. På en lapp stod:
"Jag är sjuk, tag oljeflaskan och kom hem!"**

**Här fortsätter Elam Svahn, Göteborg, att berätta om Guds
dråpliga gärningar.**

Mark. 2:40 "Herre, om du vill, kan du göra mig ren". Jesus svarade: "Jag vill, bliv ren."

Man kan komma i kontakt med så fruktansvärda saker, då det gäller lidande, att man blir stående häpen och förtvivlad, och hjärtat grips av sorg och medlidande. Då man ser att fallet ser hopplöst ut, blir man så liten. Och är man eftersänd, att som församlingsäldste i Jesu namn smörja med olja och bedja trons bön, då försvinner snabbt även det lilla man är. Då är det en förunderlig trygghet att ha Herrens levande och levandegörande Ord att lita till.

En kär broder kom ofta på besök i mitt hem, nästan varje kväll då det ej var möte. Så kom han inte några kvällar, och jag undrade vad det blivit av honom. En kväll kom en troende syster med en lapp, där det stod: "Jag är sjuk, tag oljeflaskan och kom hem!"

Jag tänkte att det här var bara en lättare sak, som vi snart skulle klara upp. Men jag fick uppleva något annat. Som äldste i Gilead hade jag den uppgiften från Herren att bedja för sjuka. Jag tog min Bibel och oljeflaska och följde systemen. Framkommen till brodern blev jag stående, gråtande och darrande innanför köksdörren och såg på honom. All min säkerhet smälte bort. Mitt på köksgolvet stod broder Bertil, Ansikte, hals och armar var fulla av stora mörka fuktiga sår, liksom hela hans kropp för övrigt. Också han stod och grät.

Då blev jag påmind om min uppgift, tog med skakande händer oljeflaskan, sprang rätt mot honom och hällde oljan över hans huvud i Jesu namn. Bertil var ganska storvuxen, så det fick plats många sår på honom. Sedan skulle jag bedja trons bön — det blev ett ynkligt pip — *hjälp!* Så såg jag honom stå där lika uppsvälld och sårig.

Då kom Herren Jesu ord till mig, samma ord som han sade till mannen med den förtvinade handen: "Räck ut din hand". Jag ropade så till Bertil: "Räck ut din hand!" varpå jag tog hans hand i ett fast grepp. Jag kände sårflukt mellan mina fingrar.

"I Jesu namn är du helad!" slapp det ur mig. Så kom tron och grep sitt säkra tag i honom. Att jag vågade ta i hans hand bekymrade honom, ty det var mycket smittande. Men då Jesu namn kom som stöten i en trumpet, grep han namnet och kom i anden. Då fick Jesus sköta om det hela — jag gick hem förtröstande på Jesus.

Två dagar därefter kom Bertil hem till mig. Det syntes inga märken alls efter alla sår. Herren Jesus hade gjort som han brukade göra — ett fullkomligt verk. Jag rekommenderar honom till alla.

Bertil och jag tog varandra i famn och dansade omkring på köksgolvet, lovprisande Gud, så det hördes ut på gården. Herren sviker aldrig.

JESUS KRISTUS...

forts. fr. sid. 7

i världen men det blev till härlighet och frälsning.

Den dagen då mänskligheten böjer knä och erkänner att Jesus är Herre, den dagen förlorar satan all sin juridiska kompetens och hela sitt välde och kastas i den sjö som brinner av eld och svavel, den andra döden. Och folkhavet — som protesterade mot Frälsaren och Konungen förvandlas till eldsjön. På så sätt följer hela den satan lojala mänskligheten honom i fördärvet. Men det heter: "Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen, över dem har den andra döden ingen makt —".

Det finns en här av änglar som är till vår hjälp. Ja, himmelens furstar, herrar och väldigheter är tjänsteandar till vår hjälp. Det är märkligt. De vet inte så mycket om frälsningen som vi vet. Men de hjälper oss och upplyser oss på många olika sätt. De kan öppna stängda dörrar och leda oss ut, de kan komma med ett mål mat i en nödsituation, de kan befria oss från många faror, men de förstår inte frälsningen.

"— Om samma ting har nu en förkunnelse kommit till eder genom de män, som i helig ande, nedskänd från himmelen, hava för eder predikat evangelium, och i de tingen åstunda jämväl änglar att skåda in i."

1 Pet. 1:12.

När en människa skall bli frälst — genom rening i Jesu blod — så kan ingen ängel tjänstgöra. Ängeln kan väcka en sovande profet eller skicka iväg en fastande predikant till en människa men kan inte själv framföra frälsningens evangelium.

Det liv vi har i oss kan vi fortplanta genom vårt vittnesbörd — det kan ingen ängel göra. Vi är nämligen inte skapade varelser. Vi är födda — födda till Guds söner. Ja, vi föddes till evigt inneboende liv och genom vår bekännelse om Jesus, så kan vi sprida denna himmelska eld.

"Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet." Han är en hemlighet för världen, han är en hemlighet för satan, han är en hemlighet för den onda andevärlden, men han är också en hemlighet för ljusets andevärld. Vi hävdar dock frimodigt att för oss har Gud uppenbarat sin hemlighet. Den hemlighet som var förborgad i Faderns hjärta ifrån evighet, har vi fått del i och genom Kristi kors, och var och en som åkallar Guds Son kan få del därav i den helige Andes mäktiga ljus.

**Ta julen
till hjälp
— ge
evangelium**

JUL- och NYÅRSHELGEN

*firar vi i
Brosalen, Gamla Brogatan 27 ☎-Centralen*

*För upplysningar eller logi ring 08/23 52 30
Mellan mötena finns möjligheter att äta i serveringen,
som just nu laddat upp för en trevlig julhelg.*

*Julafton firar vi tillsammans på
Johannelund, Missionsvägen 24 ☎-Alvik
tel. 08/80 38 89*

Lördag 21/12	19.30 Bön
Söndag 22/12	11.00 Guds ord predikas 16.00 Sångstund på Sergelarkaden 19.00 Väckelsemöte
Julafton	17.00 Vi firar annorlunda jul på Johannelund . Famijehögtid. 11.00 Guds ord predikas 18.00 Befrielsemöte
Juldagen	11.00 Gud ord predikas 18.00 Befrielsemöte
Annandag jul	11.00 Gud ord predikas 18.00 Befrielsemöte
Lördag 28/12	19.30 Bön och lovsång
Söndag 29/12	11.00 Guds ord predikas 15.00 Sångstund i serveringen 19.00 Befrielsemöte
Nyårsafton	21.00 Nyårsvaka
Nyårsdagen	19.00 Årets första väckelsemöte
Lördag 4/1	19.30 Bön
Söndag 5/1	11.00 Guds ord predikas, brödsbrytelse 15.00 Sångstund i serveringen 19.00 Befrielsemöte
Trettondagen	11.00 Guds ord predikas 19.00 Befrielsemöte
Onsdag 8/1	19.30 Bibelstudium m. Arne Imsen

Välkommen!

gemenskapen i brödsbrytelsen.

En annan praxis, som nära sammanhänger med dopet, synes också sakna stöd i Guds ord. Det är den s. k. konfirmationen. I konfirmationen skall tron bekräftas. Men bibeln vet ej om någon bekräftelse av tron. I stället omtalas en annan och gudomlig bekräftelse. När hedningarna i Kornelii hus hörde predikan om Kristi försoning, trodde de hans vittnesbörd. Gud bekräftade också deras tro på ett tydligt sätt. Han döpte dem i den helige Ande. Judarna, som voro med, blevo förvånade över att den Helige Ande givits jämväl åt hedningarna. Hur kunde de veta, att hedningarna fått Anden? Jo, de hörde dem nämligen tala tungomål och storligen prisa Gud.

Men Gud är densamme i går, i dag och i all evighet. Så bekräftar han i sin nåd än i dag en levande tro på Kristi försoning med ett dop i den Helige Ande och eld precis som i den första kristna tiden. Många tusen ha under de sista 25 åren i vårt land fått uppleva, vad de första kristna upplevde, innan Anden utsläcktes i kyrkan genom otro och världslighet. De ha fått uppleva ett bibiliskt andedop, en gudomlig bekräftelse av försoningens evigt gällande värde.

Som ovan anförts, skiljer sig Svenska kyrkan i lära och liv från Guds ord och tusentals människors erfarenhet. För min del vill jag lyda Gud och Guds vilja, så långt jag förstår. Jesus säger: "Den som älskar Mig, han håller Mina bud." Budet om dopet måste också hållas, om jag verkligen älskar Jesus. Det går inte längre att förena lydnaden för Guds ord med lydnaden för kyrkans lära och praxis, där de strida mot Ordet.

Jag står i valet att antingen lyda Svenska kyrkan och vara olydig mot Gud och Hans ord; eller också lyda Guds ord och vara olydig mot Svenska kyrkans lära och praxis. *Eftersom jag icke kan muta mitt samvete med några teologiska spetsfundigheter eller jesuitiska förbehåll, väljer jag att lyda Gud och Hans ord, fastän jag till följd av denna lydnad för Gud måste lämna min väl avlönade befattning som kyrkoherde.* Men jag längtar så utsägligt efter att få begravas med Kristus genom dopet till döden. Jag har längtat därefter i snart fem år. Jag kan ej dröja längre.

Jag vill till sist tillägga en sak. Det bör stå klart för Högvördiga Domkapitlet, att det icke är lusten att till varje pris spela en roll och väcka sensation, som föranleder detta steg. Ingen skulle vara mera glad än jag, om jag kunde få *tro och praktisera* allt

Guds ord i Kyrkan, något som jag ibland hoppats. Då detta emellertid icke är möjligt, utan att komma i strid med Svenska kyrkans fundamentala lära och praxis beträffande dop och församlingsordning, måste jag gå min väg i tro på Guds ord och löften, "ty icke emot sanningen utan allena för sanningen förmå vi något."

Det som ovan anförts är några av skälen, varför jag anser mig böra nedlägga mitt ämbete som präst i Svenska kyrkan och sålunda vördsamt anhålla om avsked fr. o. m. den 1 juli 1936.

Kräklingbo den 8 april 1936."

V

Jag lämnade in min avskedsansökan på långfredagen, och det dröjde icke längre än till lördagen, förrän jag fick en påringning av biskop Rundgren, en from och ädel man.

Han ville träffa mig med anledning av min avskedsansökan. Och då jag skulle predika i pingstvännernas lokal i Visby på annandag påsk, lovade jag komma till honom två timmar före mötet samma dag.

Jag kom på utsatt tid upp till honom. Han var mycket vänlig emot mig och sade: "Det här hade jag aldrig trott eller kunnat tänka mig. Jag har hört eder predika många gånger, och det är ju ingen villolära, ni predikar, utan det är precis som när vi gammaltroende predika."

Det var ett gott vittnesbörd av den gamle, gudfruktige biskopen, att pingstväckelsens förkunnelse icke är en villolära.

Men sedan tillade han: "Jag vill giva eder ett gott råd som eder själasörjare och biskop. Bed till Gud över denna sak och vänta ännu ett halvår. Ni skall få tjänstledighet under denna tid av Domkapitlet, om ni vill."

Jag blev en smula betänksam och ansåg, att jag borde beakta hans råd, varför jag stoppade min avskedsansökan i fickan och reste hem med den efter kvällsmötet. Jag ville, som biskopen sagt, bedja till Gud och vänta en tid.

Men den följande natten blev det icke mycken sömn. Jag bad till Gud och kämpade. Jag bad Gud ur djupet av mitt hjärta att visa mig sin vilja, klart och tydligt. Det har alltid varit så i mitt liv, att viktiga och ödesavgörande situationer har Gud svarat mig direkt genom sitt ord.

Det gjorde Han även nu i sin stora kärlek och trofasthet. Jag tog min bibel och fick upp det här ordet. — Jag hade aldrig vetat, att ett sådant ord stod i Bibeln, men det var ett direkt svar till mig. — I Jobs bok, i det 35:te kapitlet, de 13:de och 14:de verserna, läste jag Guds svar på frågan, om jag skulle bedja och vänta längre:

"Se på fåfängliga böner hör icke Gud, den Allsmäktige aktar icke på slikt; allra minst, när du påstår, att du icke får skåda Honom, att du måste vänta på Honom, fastän saken är uppenbar."

Jag hade ju efter samtalet med biskopen beslutat mig för att bedja och vänta, men nu svarade Gud mig med dessa verser ur Jobs bok. Så klart och rakt på sak hade han aldrig svarat mig någon gång förut. Jag blev nästan förskräckt.

Jag satte mig ögonblickligen ned och skrev till biskopen: "Gud har svarat mig!" Jag tackade honom för hans vänlighet men omtalade för honom samtidigt, vilket ord jag fått av Gud.

Det vore väl i sanning fåfängliga böner, att ett halvt års tid bedja till Gud att få veta Hans vilja, när jag hade haft dopsanningen klar i fem år. Jag behövde ju icke vänta längre på Gud. Det var i stället Gud, som väntade på mig. Jag måste handla.

Nu dröjde det inte länge, förrän jag fick meddelande från Domkapitlet, att jag på egen begäran beviljats avsked såväl från kyrkoherdetjänsten i Kräklingbo, som från prästämbetet i Svenska kyrkan.

Så nu var steget taget, som Gud förberett i många år. Det hade icke skett utan smärta. Nej, kampen hade varit lång och svår.

Jag hade ju under min nioåriga prästtid vuxit samman med mitt arbete. Jag ägde ju som präst ett visst socialt anseende. Nu skulle allt lämnas.

Olycksprofetierna började hagla över mig. Jag erinrar mig särskilt vad en framstående kollega sade mig: "Inom två år har du ångrat dig och begär ditt återinträde i kyrkan, och inom tio år är du kyrkoherde igen."

Nu har snart sju år gått, och ingetdera har inträffat. Aldrig har jag varit så tack-sam till Gud att få vara med i en levande väckelserörelse som idag. Det är gränslös och ofattbar nåd. Att få tro och praktisera Guds ord som det står, att få vara Herrens tjänare idag, är den största lycka på jorden.

MIN SISTA HÖGMÄSSA av Henning Thulin
Förlaget Filadelfia 1942

Spådomsanden eller den falske profetens ande

av Severin Larsen, som publicerades i Midnattsropet nr 20, var hämtat ur boken Sju främmande andar sedda i Skriftens ljus, övers., Örebro Missionsförenings förlag, 1925.

NY LP

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT?

Christina Imsen sjunger evangelium

SIDA A

1. Varför bygger du Noa en båt

4.20 ANDERS FLODÉN

2. Härlighetens morgon

3.03 L. THANNER - E. DAHLGREN

3. Då Jesus från Nasaret

2.15 AAGE SAMUELSEN

4. Vid älvarna i Babylon

2.55 WERNER SKIBSTEDT - O. WITT

5. Snart en morgon bryter fram

2.55 AAGE SAMUELSEN

SIDA B

1. Finns det kraft

3.05 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

2. Hur underlig är du

2.37 EMIL GUSTAVSSON

3. Gränslösa frälsning

2.55 AAGE SAMUELSEN

4. I tidens aftonskymning

2.37 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

5. Pilgrim som på väg

2.50 JOSEF ROGNER

MRL
2110 Stereo

Orderadress:
MRM Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30

Prenumeration Midnattsropet 1975

Så är det åter dags att förnya prenumerationen på Midnattsropet för 1975. Och för att underlätta arbetet för de syskon som ansvarar på ekonomi- och prenumerationsidan vädjar vi till dig käre läsare och medarbetare att så snart som möjligt sända in medföljande inbetalningskort. Observera att priset 1975 blir oförändrat 45:—/helår. Skulle du vilja ge tidningen som gåva blir priset endast 38:—/helår.

1974 har varit ett märkligt profetiskt år. Tecken och företeelser som i sig rymmer uppfyllelsen av uråldriga profetior har praktiskt taget blivit ett inslag i vår vardag, och risken finns att de varningsskyltar Ordet placerat i vår väg skyms bort av det dagliga massmediaflödet. Och i det skvalet hörs också mången kristen presskör stämma upp sin sång om en bättre värld. Vi lever i en farlig tid och vårt folk behöver varningsrop. Ett sätt att väcka och vägleda är att gåvoprenumerera på Midnattsropet. Tag julen till hjälp och ge evangelium. Välkommen.

Ute i våra bygder...

Det börjar hända saker ute i våra bygder. Människor samlas någon kväll i veckan omkring en kassetbandspelare, trycker på en knapp — och lyssnar till bibelstudium på kassett.

Malmköpingsveckan i somras var starten till den här tekniska formen av verksamhet. Många tyckte kanske att det lät torrt att bara sätta sig och ta mot budskapet från en liten svart låda. Men bor man på en plats där man inte kan få detta förunderliga maranatabudskap på annat sätt än via skrift eller band, så blir man innerligt tacksam och uppbyggd genom denna möjlighet. Och vad har hänt? Jo, i Örnsköldsvik har man varit med om något av en andlig återupprättelse. I Norrköping annonserar man i tidningen och hyr lokal, och inbjuder till maranatomöte med bibelstudium på kassett. Där anmälde sig en dopkandidat på första mötet. I Lidköping har man också fått en dopkandidat. Örebro, Göteborg, Lilla Edet, Skellefteå — ja, på plats efter plats upprättas små maranataförsamlingar på detta sätt. Och vad som gett de ensamma kämparna mod att börja verksamhet på hemmaplan är just kassetbanden. Beställ bibelstudium på kassett; och börja också du att uppbygga dig själv och andra! Resultatet kommer inte att utebli. Maranatabudskapet har bevisat sin sprängkraft mer än någonsin just genom kassetmissionen. □

Stora nyheter

Maranata budskap på KASSETT

Församlingssång — bibelstudier — väckelsemöten —
inspelat på MRM/KASSETT

BIBELSTUDIUM AV ARNE IMSEN.

December:

DEN HELIGE ANDE I URTID OCH NUTID

November:

HUR ARBETAR DEN ONDA ANDEVÄRLDEN?

Skakande skissering av den onda andevärldens operationer i konkreta företeelser i kristenheten. En väckelseignal till alla kristna.

Oktober:

TRE EPOKER I DEN URKRISTNA FÖRSAMLINGEN

Förapostolisk — apostolisk och efterapostolisk tid i Efesusförsamlingen med analogi i nutid.

September:

JAG SKALL GÖRA ER TILL MÄNNISKOFISKARE.

Efterföljelsens konsekvenser för lärjungen Petrus — och för dig och mig.

Augusti:

ÄR DÅ KRISTUS DELAD?

Individualism eller kompletteringsgemenskap i församlingen?

Juli:

ALLTING GEMENSAMT.

Urkristen socialism — församlingens möjlighet att förverkliga det nytestamentliga församlingsidealet.

Banden kostar 18:- inkl. moms

Kassettprenumeranter betalar bara 15:- st.

Sänd mig mot postförskott följande kassettband:

Namn:

Bostad:

Postnr:

Postadr:

vill bli
prenumerant.
meration
ills uppsägning

Ring eller skriv nu!

Orderadress:
MRM/Kassett
Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08/80 39 91

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

Bilaga medföljer

Har du mod att följa Jesus?

Av Artur Lindfors

Jesus gick "framför de andra upp till Jerusalem". Luk. 19:28.

Det var en hård "universitetskurs" i lärjungaskapets innebörd som Jesus gav sina lärjungar innan de kunde bli hans rätta apostlar, d. v. s. sändebud, som på rätt sätt skulle förkunna evangelium.

In i det sista före Jesu korsdöd, tycktes de inte ha fattat innebörden av det hela. Ännu jämförde de sig med varandra för att tävla om äreplatserna i Guds rike. De undrade vem av dem som var störst, vilka som skulle bli de främsta "ministrarna" jämte konungen Jesus i det messianska riket, som Jesus var kommen för att upprätta. Innebörden av Hans *konungaskap* och deras *lärjungaskap* skulle inte på allvar gå upp för dem förrän efter Jesu uppståndelse från de döda och Andens utgjutande på pingstdagen.

Till dess var de trots all yttre närhet med Jesus och trots alla hans ord och under i djup ovetskap om vart Jesus höll på att leda dem. "Deras ögon voro så tillslutna att de inte förstodo något av vad han talade" till dem om korset. De skulle nog få bli stora, men storheten skulle komma att ske i *korsets* och *undergångens* tecken.

Som Oswald Chambers med rätta har påpekat, var Jesu liv ur varje mänsklig synpunkt ett totalt fiasko: skarorna samlades visserligen omkring honom till en tid och ville rent av göra honom till en "brödko-

nung", men sedan övergav de honom: först de stora skarorna, sedan de sjuttio-två, och till slut blev en av de tolv en för-rädare, en av dem en förnekare, som svor och bannades på att han inte kände Jesus från Nasaret, och alla utom Johannes flydde så gott de kunde. Själv slutade han på ett kors, fastnaglad mellan tvenne rövare, varav den ene deltog i hädelserna och hä-net från den religiösa "eliten".

Allt detta *såg* och *visste* Jesus i *förväg*, men likväl står det i vår text att Jesus gick "*framför de andra upp mot Jerusalem*". Ja, hade Han inte gått framför de andra, så hade det inte blivit något kors för någon av dem, men inte heller någon uppståndelse eller någon den helige Andes utgjutande på pingsdagen. Jesus kunde ha sagt "ja" till satans frestelse och blivit en avfallen världshärskare, bejublad av alla, men — förkastad av Gud, såsom varande ett fel-aktigt offerlamm, som inte dög för sin upp-gift. Men Jesus gick *före* sina fåfänga, tvek-samma och räddhågade lärjungar, *Så gör han ännu alltjämt*. Detta är vår enda rädd-ning. I tvivlets natt går han före oss: "Min Gud, varför har Du övergivit mig?" I hå-nets, förföljelsens, lidandets och själva gudsövergivenhetens stund, in i döden, går Han före. Han var där förr än någon av oss. Han känner terrängen bättre än någon dödlig, Han den odödliga, som uppträdde som allas tjänare mitt ibland sina fåfänga

och blinda lärjungar. Han går före in i fat-tigdomen, som kommer av att följa Guds kallelse, Han som inte "hade en plats där Han kunde vila sitt huvud". Han går före in i den yttersta ensamheten, Han som vid slutet var så övergiven, att det står om Hans allra närmaste att "de stodo på *av-stånd* och sågo vad som skedde". Han hade icke någon som sade ett tröstens ord. Han hade icke någon som i deltagande smekte Hans törnekrönta panna. Sådan *var och är vägen* där Jesus går före. Har du mod att följa Honom? Du må icke för tvärsäkert bekräfta att så är fallet! Då kommer förvisso "mörkrets" och "kolel-dens" frestelser att bringa dig på fall, där du minst anar det.

Men *hur* det än går för dig, så skall du dock veta, att Han som är Uppståndelsen och Livet även går före dig till ditt livs Galliléen, där du tror att du endast har en död Jesus och en hopplös framtid. Han, den oförliknelige, går före i uppståndel-sens strålande ljus, för att på nytt ge dig liv, mod och kraft att vara Hans sanna vitt-ne mitt i en undergångsdömd värld.

Han har gått före *i allt*, och Han har lovat att vara med de sina *intill* världens ände.

Så hav då mod och tröst om du verkligen vill ha med Honom att göra!

AMEN